ורבי יהודה אבילה כתיבה ביה ורבנן אמר אבילה דכי אית ביה ארבעה ורשאה זיתים ואכל חד בזאת בזאתיה ורבי יהודה מאשר על כף הירך נפקא ורבנן ההיא מיבעי ליה לרבי שמואל דאמר שמואל לא אמרה תורה אלא שעל כף הירך הוי יהודה הירך כתיב דבליה ירך ורבנן *דתנא דפשש אסורה בבוליה ירך לאפקי חצאן דלא ולעולם שעל הכף והאי כף מיבעי ליה למעוטי עוף בלית ליה כף יהודי כף כתיבי: **תנו רבנן** אין שנתבשל בה גיד הנשה אם יש בה בטחן טעם הרי זו אסורה כיצד כשעירן אותה בבשר בלפת גיד הנשה שנתבשל עם הנדרים בזמן שכמיכין בטחן טעם ואם לא בולן אסורין והרוטב בטחן טעם וכן רתיכה של גבלה וכן רתיכה של רב מבא שנתבשלה עם הרתיכות בזמן שכמיכין בטחן טעם ואם לא בולן אסורות והרוטב בטחן טעם: **גמ'** אמר שמואל לא שנו אלא שנתבשל בה אבל נצלה בה קלף ואוכל עד שבעיו לגיד אינו והאמר רב הונא בדי שצלאו בחלבו אסור לאכולו אפילו מראש אוזן שאני

מתעטף. גל"ש פרש"י מגלגל והולך ומתפשט ומכסה כל הכשר: **שאני חלב דמתעטף ובחלב אמר והאמר רבה בר בר חנה עוברא הוה קמיה דר' יוחנן בבניישתא דמעון בנוני שצלאו בחלבו ואתו ושיילוה לרבי יוחנן ואמר קולף ואוכל עד שבעיו לחלבו דתנא כדשש הוה** רב הונא בר יהודה אמר כולא בחלבה הוה ושריא רבין בר רב אדא אמר כולא בחלבה הוה ואתו שיילוה לרבי יוחנן ואמר להו ליטעמיה קפילא ארמאה אמר רבא מריש הוה קא קשיא לי הא *דתניא *קדרה שבשל בה בשר לא יבשל בה חלב ואם בשל בטחן טעם תרומה לא יבשל בה ותלין אבל בשל בטחן טעם *בשלמא *תרומה טעים לה כהן אלא בשר בחלב מאן טעים ליה השתא אמר רבי יוחנן מסכינן אקפילא ארמאה הכא נמי מסכינן אקפילא ארמאה *אמר רבא *אמר רבנן בטעמא *ואמר רבנן בקפילא ואמר

לעניי רשי"
שרשלעים.
הגדר, בחלבו.

מוסף רש"י
תרומה כו' דאם בשל בטחן טעם. מפסדן הפוגלן נאים (נאמים ע"ז).

מוסרין.

(נקמן קלף [נמרים שם])

(נקמן קלף)

(נל אסר רבא)

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה מאלה ומ' ובכל ד' בר ר"ש סמ"ק: (ב) ר"ת תוס' וכו' אלא כתוב בסמ"ק מכאן כדי:

גליון הש"ס
תוד"ה אלה. וכי הא מתעטף. פ"ת קמא לאמרן ומ"ל ... ר"ת ... ד"ה ... ד"ה ... ד"ה

הרב מרדכי אליהו: "לא אבקש מחילה"

"אני לא אבקש מחילה, אני לא אבקש מחילה, אני לא אבקש מחילה,

הלוחם

אמר הלוחם

כמה לבד לבנים זרים לפי שמגן ב"ם בעמדת מגן:

עוז

בם בשבם פלפ מקום מקום: מלחמה מקום שם

מגבה יומיומי מעמד בבר זרוע בבר מעמד מעמד בם בם מגיעים מעמד בם בם מגיעים מעמד בם בם מגיעים

השער השני

בגיאור פסק התערובות

איסור שנפל למקום אחר ואינו ידוע לאיזה מהם • יש בזה להקל ולהתיר • כיצד שתי קדירות אחת של היתר ואחת של איסור ונפלו אילו לתוך אילו אם איסורן של דברים הוא אני אומר איסור לתוך קדירה של איסור נפל והיתר לתוך קדירה של היתר נפל ואפי' אין ההיתר שבקדירה רבה על האיסור שנפל כאן כיצד שתי קדירות אחת של בשר שחוטה ואחת של נבילה' וביוצא בו ולפניה' שתי תתיכות אחת של שומן ואחת של חלב גיד הנשה ונפלה אחת מהן לתוך קדירה זו ואחת לתוך קדירה זו • אני אומר שומן לתוך היתר נפל וחלבו של גיד לתוך האיסור נפל• וכן הדין לשתי קדירות אחת של גבינה עו"ג ואחת של גבינה כשירה ונפלה חתיכת גבינה של עו"ג לתוך אחת

אמר הכותב כמה יסיר האדם מרכבן שחופס על גדולי ומרמלא לכל שלף הכלאב"ל סבור כמו שכתב המחבר ועוד שהוא כולל כל המקומות אלא נאמר כן בסוס מקום בעולם ואפילו מקרא אלא דבר הכתוב ומכתו שכרי כתוב בתורה וישימו את החלבים על החזה ומשום דלוגן בלוגן הוא אלמא מיתרא שרי ליה קלא וגם מה שהמצב להפרים כין זה לכליס ואמר שמומר להשמש בכלי של היתר בדברים מסוגין על דעת להכשירן מפני שאין ההיתר והאיסור בהן כאחד והלא הכלי של היתר ומה בין זה לשתי חתיכות אחת של היתר ואחת של איסור שאעפ"י שאינו אוכל הכלי בעצמו מ"מ כלי הנעשה למלאת היתיר לאוכלו הוא ואינו רואה בדבריו לא מעם ולא ריח והופס בדבר שפמים דברי הגדוליס ז"ל :

עוד שם כתב שיש איסור שלריך שפשוף גדול וכו' :

אמר הכותב מי הזקיקו לומר כן שהרי הדבר מוכרח מן השכל שחלב נדבק בבשר הרבה והחלב אינו סר בהדחה מועטת ואחמת דשמעתא לאו בבשר שהודחה קאמר ויקור בשר שאמר בבר הלריכו לקנח מה הסכין בכל פעם בשמרפוש קשה וכן נהגו מנקרי הבשר :

*משיכתן מועט וכדגרסינן בפרק כל הבשר צנון שחתכו בסכין אסור לאכלו בכותח ודוקא צנון דאגב חורפיה בלע אבל קישות ואבטיח גריד לבי פסקיה ואכיל קולפי דליפתא שרי דסילקא אסיר כלומר עד דגריד ליה לפי שיש בסילקא מעט כח משיכה ואי פתיך בהו ליפתא שפיר דמי לפי שמתיקות הלפת מחליש כח המושך שיש בסילקא • ומיהו הדחה בעי דטעמא דכל הני משום שמנינות שעל גבי הסכין וכמו שנתבאר למעלה בשער זה • וכל שאיסור והיתר *נוגעין זה בזה צריך הדחה לכל הפחות דתנן בפרק כל הבשר צורר אדם בשר וגבינה במטפחת אחת ובלבד שלא יהו נוגעין זה בזה ואמרינן עלה בגמרא וכי נוגעין זה בזה מאי הוי אמר אביי נהי דקליפה לא בעי הדחה מי לא בעי • ולפיכך צריך ליזהר דלכתחלה לא יגיעם זה בזה שמא ישכח ולא ידיח וזהו ששנינו צורר ובלבד שלא יהו נוגעים זה בזה וכתב הרב בעל העיטור ז"ל דדוקא בבשר מבושל דלאו אורחיה בהדחה ואתי למיכל מיניה בלא הדחה אבל בשר חי שאין דרכו לאכלה בלא הדחה אפילו נוגעין זה בזה צורר ואינו נמנע • וכ"כ הראב"ד ז"ל דכל מידי דבר הדחה כגון לשים דגים שלא הודחו או בשר שלא נתבשל ולא הודח בכלי שנשתמש באיסור אפילו לכתחלה מותר שאפילו תמצא לומר שיאכל באומצא האידנא למיכל באומצא לא שביח וכן כלי שדרכו של אדם להדיחו קודם שישתמש בו אין נמנעין מלהשתמש בו באיסור צונן ואח"כ ידיחנו וישתמש בו היתר ואין חוששין לפשיעה בכך שהרי לוקחין כלים אסורין מן הנכרים ואין חוששין לפשיעת הבשר שלהן • וכן כל איסור צונן שנפל על גבי היתר צונן אינו צריך אלא הדחה כבר יונה דנפל לכדא דכמבא דשרייה רב חנניא בר רבא מפשרוניא כלומר בהדחה דבר יונה וכמבא צונן בצונן הוא וכבר כתבתיו למעלה ויש איסור שצריך *שיפשוף גדול כגון דבר שמן שנתקנח בהיתר כמנקר בשר וחותך חלבים ואח"כ בשר ולפיכך אסרו שלא יחתוך בשר בסכין שחתך בו חלבים • וכן שלא להדיח בשר בכלי שהדיח בו חלבים שמא ישכח ולא ישפשף הבשר יפה יפה אחר שיחתוך אותו בסכין שחתך בו חלבים אלא ידיחנו כדרך שהוא מדיח את הבשר החי וכדגרסינן בפ"ק דחולין אמר רבי יהודה אמר רב הטבח צריך שיהו לו שלשה סכינין אחת ששוחט בה ואחת שמחתך בה בשר ואחד שמחתך בה חלבים • ואקשינן וניתקן ליה חדא ונחתוך בה בשר ואח"כ נחתוך חלבים • ופרקינן גזירה שמא יחתוך חלבים ואח"כ בשר • כלומר שאעפ"י שהוא עתיד להדיח את הבשר כיון שזה צריך שיפשוף גדול חיישינן שמא ישכח ולא ישפשף• וזה מדרך הזריזות המביאה לידי נקיות :

נשלם השער הראשון בעזר התעור ית' :

השער השני

בספק התערובות

אבאר כו דין אם נפל איסור למקום אחד ואינו יודע באיזה מקום אם לקדירה זו או לקדירה זו . ומבאר אם יש הפרש בדבר זה בין שהיו לפנין שתי קדירות של היתר ונפל האיסור לאחת מהן ואינו יודע דאיזו ובין שהיתה הקדירה האחת של היתר והשני איסור ומבאר אם יש הפרש בין שיש בקדירה האחת שיעור כדי לבטל ובאחרת אין שיעור כדי לבטל ובין שאין באחת מהן שיעור כדי לבטל :

ואבאר אם יש הפרש בדבר זה בין איסורי תורה לאיסורי דבריהם • וכן אבאר אם יש הפרש בין שהחיינה שהי

הקדירות

כמו בשאר איסורים כדאמרינן בירושלמי. מתיר בסמ"ק בשם ר"ת ור' קלונימוס להכחישו אפילו אם נאמן עליו כבי תרי והכי נהגינן ונראה דכל עושי יין ועוסקיו אם היה יחידי לשם נקרא שפיר שומר דכל יין צריך שימור:

יד דין מלוח כרותח:

א פרק ג"ה אמר שמואל מליח הרי הוא כרותח והיינו כרותח דצלי וכתב בא"ז דההוא פירקא בשר וחלב שנצלו או נמלחו יחד בין שהחלב דבוק בו או נוגע בו בתלוש ואין ס' בחתיכה נגד החלב אסור דמלוח הרי הוא כרותח דצלי ואסור כולו ולא סגי אפי' בנטילת מקום לפי שהחלב מפעפע מחתיכה לחתיכה אפילו במליחה בכוליה ואין להתירו כאן דאיידי דטרוד לפלוט לא בלע דלא אמרינן הכי אלא גבי דם פליטה

זר זהב

דעל"ג. והנה במרדכי מביא זה בשם הר"י מורינא וח"ל כי עתה זכינו לס' אר"ז והוא בהל' אבילות סי' תכ"ח שכ' להדיא שהראבי"ה למד דינו מסיפא דהתוס' וכ' בסוף וי"ל ואני יצחק ב"ר משה המחבר מוסיף דוודאי הל' כרבי כדמוכח סוגיא דיבמות עכ"ל והיינו כמ"ש מקודם מדאמר ברישא שלא נתכוון אלא להשביח מקחו משמע אבל בלא האי טעמא נאמן מוכח מדבריו דאפי' אם אינו מילתא דע"ל רק במסל"ת נאמן ואפשר דלפי דבריו לא בענין גם מסל"ת רק אפי' היכא שכיוון הא"י להעיד רק שאין לו שום פני' בדבר נאמן להחמיר וכדמשמע כן גם במרדכי בד' מהר"ם שלמד כן בכוונת הר"י מורינא ובאמת בתוספתא שם א"א לאוקמי דמיירי במסל"ת דבירוש' דמאי פ"ו הל' ח' מייתי לה ברייתא זו ג"כ ואמר שם ר' יודן בעי הי' צוות לפי תומו, ע"ש בירוש', אלמא דהברייתא גופא לא מיירי במסל"ת, ועי' ברא"ש פ"ק דקידושין סי' ס"ב שהביא ג"כ התוס' כגיר' שלפנינו, ועי' ביו"ד סוס"י רצ"ד שמוכח ג"כ שטעם התוס' בסיפא דנאמן להחמיר הוא משום שאמר מאיש פלוני לקחתי והוי מדע"ל ומצאתי בזה אריכות דברים בביאור הגר"א בא"ע סי' י"ז סעיף ל"ז ועי' באו"ז הל' יו"ט סי' של"ב שמביא ג"כ תוספתא זו לענין ביצים שא"י מסל"ת אומר שנולדו מאתמול שמוחר לכתחילה וכ' שם וי"ל וסיפא דההיא הכי מיתניא כתו' אבל אם אמר מאיש פלוני לקחתים וכו' נאמן להחמיר ד"ר רשב"ג אומר אין נאמן וכו' מיהו היכא דתלינן שמתכוון להשביח מקחו לכו"ע אין נאמן עכ"ל ועי' באו"ה לקמן בשער כ"ב סוף ד"ג מ"ש דבדבר שאינו נהנה כו וודאי נאמן ודבריו סתומים קצת אם כוונתו דאפי' היכא שמתכוון להעיד ויותר נראה שכוונתו כמ"ש שם בדין ד' לגבי ביצים שהוא מסל"ת: וענין מסל"ת עי' בגיטין די"ט מקרי לב' כותים במסל"ת, ע"ש, מוכח להדיא דאפי' אם יודע שצריך לו לאיזה דבר שיש נ"מ מ"מ כיון שאינו יודע הצורך הוי מסל"ת כמ"ש בש"ך סי' ס"ט ס"ק מ"ג: עוד ראיתי לדבר מעט במ"ש ביו"ד סי' ט"ז סעיף י"א דאי מהימן לי' הא"י אסור והוא מד' הרשב"א וכ"כ הפוס' בב"מ דאי מהימן לי' אסור ולפלא בעיני שלא ביארו רבותינו האחרונים כלום דהא מקור הדין הוא מקידושין דס"ו ושם אמר רבא דבענין דמהימן לי' כבי תרי, ע"ש, וא"כ קשה הצור ודבר רחוק הוא לבאורה ועי' כהגהת רמ"א בא"ע סי' קט"ו סעיף ז' שהביא בשם מהרי"ק שו' פ"ב דלא נקרא מהימן אלא אם מאמין לו ג"כ בשאר דברים אבל אם אינו מאמין רק בדבר זה משום דבלא"ה נחשדת לו לא נאסרה אך ביו"ד סתם הדברים כד' הרשב"א שהביא בשו"ע ומשמע דרק לענין להוציא אשה מבעלה הביא ד' מהרי"ק שלא לאוסרה אבל בשאר מילי מסכים גם הרמ"א לד' המחבר אך מ"מ גם לד' המחבר שם בא"ע בענין ג"כ שיהיה לו הוכחות ואומדנות שהדבר אמת אבל לא כפשוטו במהימן לו אך באמת הביא שם בפ"ת חשו' הרשב"א בסי' קי"ח שכ' דאפי' בא"י בין מסל"ת בין מחכוון להעיד אי מהימן לי' חייב להוציא וכן ראיתי בחי' הריטב"א שעל הרי"ף נדרים בסוף המס' בסוגיא דאומות טמאה אני לך וכ' שביאר כן בפ"ב דקידושין ול"ז לראות דבריו בקידושין, וע"ש בד' המגיה בנימוקי יוסף, אבל התוס' בקידושין דס"ה ע"ב כתבו וז"ל ומה שאמרנו דבר שאינו בידו כי אינו שוחק לא מהימן היינו גברא דלא מהימן כבי תרי אבל אי מהימן לי' כבי תרי נאמן כדאמר בסמוך גבי סמיא אע"ג דהוי דבר שבערוה כ"ש דנאמן במילתא אחריתי וכו' ע"ש עוד דמוכח להדיא מדבריהם דבין באשה ובין בשאר איסורים בענין דוקא דמהימן לי' גברא כבי תרי וכ"כ בגיטין דנ"ד ע"ב לענין יין ומדייק לשונם גברא דמהימן לי' כבי תרי משמע שהגברא הוא מהימן גופא:

וכתב בסמ"ק ואפי' אם קרום (הגה"ה) מפסיק ביניהם אינו קרוי הפסק ואסור והיינו שאין קרוי הפסק כלל ואפילו להיות סגי אז בקליפה או בנטילת מקום אלא חשוב כאילו אינו:

ב ולאו דווקא שנצלו או נמלחו יחד אלא אפי' אם רק [מט]נגעו יחד אח"כ חמין שהיד ס"ב או בעוד ששניהם לחים במליחתה ואפי' בכלי מנוקב אסור כולו ואין חילוק בין תוך שיעור מליחה לאח"כ כדאיתא נמי גבי כשרה ונבלה (הגה"ה) שנמלחו יחד דלעיל דכש"כ חלב כשנעשה פעם אחת רוחח מפעפע כל זמן שהוא לח. ואם החלב הוא דבר מועט מסקנא דמילתא שצריך ששים בין בצלייה בין במליחה בין בדבוק בין בנוגע:

ג והשיב מהר"ם ומיהו צריך לקלוף המקום שנוגע בחלב ואפילו בתלוש בין בצלייה בין במליחה ואפילו כשיש ששים. א)ונכון להעמיק בקליפת חלב בין בדבוק בין בנוגע בין בצלייה בין במליחה יותר מבאיסור דם דהיינו יותר מבלב שלם שנמלח או נצלה דבוק בעוף שהיינו ליטול מקומו שהוא כעובי אצבע ואפילו אם נתבשל כך דהא נאסר מקומו כבר במליחה דהרי ראבי"ה ורא"ם ומהר"ח וכמה גדולים ס"ל שחלב בצלייה ובמליחה חמור יותר מבבישול דנשאר במקומו ואינו מפעפע אלא לכדי נטילת מקום ואע"פ שלא נהגינן כוותיהו לקולא [נ] מ"מ נחוש לדבריהם לחומרא דבכה"ג אנו עושים באיסור מאכל בכמה מקומות חומרי דמר ודמר אפי' בדיעבד כמו בחלב אי מפעפע מחתיכה לחתיכה דלקמן וגם אוסרין חלב שעל גבי הקיבה ועל גבי הדקים כד' ישמעאל ור"ע. וכן מצינו בגמרא גבי מעשר דפירות דר"ע עבד חומרי דשמאי והלל ועשר ב' מעשרות שני ועני ומתרץ ר"ע גמרי מסתפק ליה. וכה"ג ממש הגיה מהר"ף בסמ"ק גבי נוטף מרוטבו על החרס שצריך נטילת מקום ולא סגי לי' בקליפה אפי' היכא דאיכא ס' דשמא רוטב אינו מפעפע אלא כנגד אותו מקום בעומק אע"ג דהתם נמי אוסר הכל אי ליכא ס' מטעם דשמא רוטב מפעפע בכולן ודווקא לכתחילה [נא]כגון שלא נתבשל עדיין [נב]או נתבשל ויש ששים בחתיכה עצמה נגד החלב ונגד נטילת מקומו אבל אי לא היה בה ששים אלא נגד חלב לבד ב) ודאי לא אסרינן ליה בדיעבד אפילו אותה חתיכה עצמה אם נתבשלה לבדה להצריכה ששים בדיעבד נגד החלב ונגד נטילת מקומו ואפילו נגד קליפתו עצמו כמו ירך שנתבשל בה גיד הנשה דלקמן דמאחר דקיי"ל כראב"ן ושאר הגדולים שחלב (הגה"ה) אף במליחה בס' ובצלייה נוכל לומר לעשות כחומרייהו וכקוליהון. שאילה:

ד וכשאין ששים בחתיכה שהחלב דבוק בה ונ"נ אם נתבשלה אח"כ צריך ס' בתבשיל נגד כולה ולא סגי נגד החלב לבד דהא נאסרה מתחילה החתיכה כולה במליחה כמו שכתב הא"ז בשם מהרי"ח גבי ירך

הגהות

א) ומ"מ נ"ל דאם נתבשל אח"כ ס' נגד כולה ולא סגי נגד החלב לבד דהא נאסרה מתחילה החתיכה כולה במליחה כמו שכתב הא"ז בשם מהרי"ח גבי ירך

הגהות הרמ"א

מט שער יד סי' ב', נגעו יחד אח"כ חמין. צ"ל נגעו יחד בחמין.

*) שם סי' ג' בהג"ה, ושתרצה לידע וכו'. על המיעוט. שיכול.

נ שם, כוותייהו לקולא וכו'. ר"ל דהאי אי ליכא ס' אוסר כולו משום דמפעפע ולדידהו אפי' ליכא ס' אינו אוסר אלא כדי נטילת מקום.

נא שם, כגון שלא נתבשל עדיין. אז צריך כדי נטילה.

נב שם, או נתבשל ויש ששים בחתיכה עצמה נגד החלב ונגד נטילת מקומו אבל אי לא. וצריך לגרוס: אבל נתבשל ויש ששים בחתיכה עצמה נגד החלב אפי' אי לא וכו'.

כשמואל דתניא כוותיה דתניא חם לתוך חם וכן צונן שנפל לתוך חם אסור חם לתוך צונן וצונן לתוך צונן מדיח • ואקשינן חם לתוך צונן מדיח כיון דחם הוא א"א דלא בלע פורתא קליפה מיהא ניבעי • ופרקינן אלא אימא חם לתוך צונן קולף צונן תוך צונן מדיח • וכבר ביארנו המליח שאינו נאכל מחמת מלחו הרי הוא ברותח ולפיכך דינו לענינין אלו כחם בין שנפל הוא על הצונן או שנפל הצונן עליו • דאמרינן התם תני אידך בשר רותח שנפל לתוך חלב רותח וכן צונן שנפל לתוך חם אסור חם לתוך צונן וצונן לתוך צונן מדיח • ואקשינן חם לתוך צונן כיון דחם הוא א"א דלא בלע פורתא קליפה מיהא ניבעי אלא • אימא חם לתוך צונן קולף צונן מדיח • ואמרינן עלה אמר רב איקא מפשרוניא א"ה הונא לא שנו אלא שלא מלחו אבל מלחו אסור דאמר שמואל מליח הרי הוא ברותח כבוש הרי הוא כמבושל • אמר רבה לא אמרן אלא שאינו נאכל מחמת מלחו אבל נאכל מחמת מלחו לא ועתה אבאר חתיכת היתר שנאסרה כולה מחמ' שקבלה טעם מן האיסור אם נעשית כולה כחתיכה נבילה לאסור בולה אם נעשית חתיכה עצמה נעשית נבלה ואפשר לה חכו לאסור חשבון האיסור שבלעה • וכיצד היא אסורת שאר חתיכות של היתר דוקא על ידי רוטב או אפילו בצלי ובמליחה • שנינו בפרק בל הבשר טו חלב שנפלה לחתיכה אם יש בה בנותן טעם באותה חתיכה אסור ניעור הקדירה אם יש בה בנ"ט באותה קדירה אסורה • וגרסינן התם בגמרא רב כיון שנתן טעם בחתיכה חתיכה עצמה נעשית נבלה ואוסרת החתיכות מפני שהן מינה • אל מר זוטרא בריה דרב מרי להבינא מפי רב כמאן אמרה לשמעתיה כר' יהודה דאמר מין במינו לא בטיל • לפ פלינגא דרבא אדרב דאמר רבא קסבר ר' יהודה כל שהוא מין במינו יהא אחר סליק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו • ופרקינן אי דנפל לרוטב רכה ה"נ הב"ע דנפל לרוטב עבה • הלכה זו רבו בה הפירושין ואין אחד מהן עולה יפה לפי דעתי • ונ"ל דרב אמתניתין דטיפת חלב שנפל לחתיכה קאי ומיהו לאו למאי דס"ל תנא דמתניתין קאמר דתנא דמתני' לית ליה כר' יהודה דאמר מין במינו לא בטיל אלא כרבנן דאמרו בטיל וסתם מתני' נמי דפ' גיד הנשה כרבנן מדקתני ניה שנתבשל עם הגידין בזמן שמכירו זו ואוכל את השאר אלמא מין במינו בטיל והיא אפילו אין ברוטב כדי לבטל את הגיד קאמר מדקתני בסיפא ואם מכירו כולן אסורין והרוטב בנותן טעם • אלמא עד השתא לא איריא ברוטב אם יש בו בנותן טעם לאו • ונמי תנא דטיפת חלב כרבנן סבירא להו ורב כר' יהודה ס"ל אלא הב לאו לתנא דמתני' קאמר אלא דמתני' דוקא נקטה וה"ק טיפת חלב שנפלה על גבי חתיכה ויש בו בנ"ט באותה חתיכה כי הא דתנן במתני' חתיכה עצמה נעשית נבלה אמרי' ואין משערין בטיפת החלב לברה אלא בכולה משערין • ומיהו לרבנן כשמשערין ברוטב ובקדירה ובחתיכות ולמאי דס"ל כרבי יהודה אוסרת כל החתיכות מפני שהן מינה תל"ל כרחין אית לן למימר הכי מדפרקינן דנפל לרוטב רכה ה"נ הב"ע דנפל לרוטב עבה ואי לתנא דמתני' קאמר היכי מצי למימר דמתני' דנפל לרוטב עבה והא קתני ניער את הקדירה אם יש בה ליתן טעם באותה קדירה ואי מתני' ברוטב עבה ור' יהודה היא למה ליה טעם בכל הקדירה דהא מין במינו הויא ואפי' באלף לא בטיל אלא ודאי ה"ק חתיכה שקבלה טעם מן החלב כי משנתינו חענ"נ ואי נפלה לרוטב עבה למאי דס"ל כר' יהודה אוסרת כל החתיכות מפני שהן מינה • ועיקר חידושה לומר דחתיכה עצמה נעשית נבלה דאפשר לסוחטו אסור וכשמשערין משערין בכל החתיכה ולא במה שבלעה החלב • ועוד שרואין את החתיכה כאלו היא בשר נבלה ואין רואין אותה כאלו היא חתיכת חלב שנאסרה ממנה תאסר אפי' לר' יהודה אלא בפחות מששים כעין חלב שנפל לתוך קדירה של בשר וזה חידוש לא שמענו מ

עדיין

כרם או כצד שאם־ר־ו. דברים אלו שאם־ר־ו שאין חתיכה ש אס־ת מרמת בליעה שאר האיסורין ועשית נבילה ואינה אוסרת אלא לפי חשבון האיסור שבה מכל מקום אם נפלה לבסוף לקדירה אחרת שיש בה ששים כדי לבטל האיסור הבלוע שבה אין החתיכה בעצמה חוזרת להיתרה לפי שהאיסור שבה אינה נבלע לגמרי מסת ואינו נבלל בתוך ההיתר שבקדירה מה שאין כן בדבר הנבלל והנמוח שאילו נפל דם וכיוצ' בו לתוך רוטב של היתר ואס־ו מחמת מיעוטו חזור ונתרבה הרוטב של היתר עד שיהא בו כין כלו ששים לבטל את הדם הכל מותר לפי שהכל נבלל ונתערב האיסור בין כל ההיתר: חתיכה שנאסר' מחמת שקבלה טעם ממקום אחר אינה אוסרת חבריותיה: אעפ"י שנוגעת בהן כששתיהן חמות ואפילו נגלו שתיהן כאחר ונוגעת זו בזו בשעה שהן על גבי האש שהדבר הבלוע אינו יוצא מחתיכה לחתיכה אלא ע"י רוטב שאם אתה אומר כן אין לך איסור קליפה שהקליפה אוסרת קליפה הסמוכה לה וכן לעולם • ואפילו היתה חתיכת ההיתר שמנה ושומן שבה מפעפע • לפי שאין השומן של היתר מוליך עמו את האיסור • אלא במקום שהאיסור יכול להליך בטבעו. בר"א כשבלעה

וקבלה אלמא הלכה הוא ומקובלת בידם ועם דברי המחבר נמיישב הכל לענין ריחה ולוזן שומנה:

עוד שם ולענין חתיכה עצמה נעשית נבלה ואפשר לסותמו וכו': **אמר הכותב** לפיתיו מלרוך בדברי הזה הרבה

ולענין החתיכה עצמה נעשית נבלה ואפשר לה חכו לאסור המחבר מעיקרן של דברים אלא אמרו לאסור אלא בחלב עם בשר כו כלכד שנעשה הכל כנוף אבל לא בשאר האיסורין והבינו רמיה לדבריו מהא דאמרי' נ"ה נבי חתיכה נבלה חתיכה עצמה כיון שנתנה טעם חתיכה עצמה נעשית נבלה כל החתיכה כולן מסרי' ואקשי' למה לי ניתן טעם טעון טעם ממי אבל לתסרן מס"ס חתיכה ר' שמעון בשקלם וסלקו אלו אסיקנא רמב"ל ולא נחתיכה אלו אלא שניה שקבלה טעם האיסור עלה אמאי בעינן בחתיכה שניה שקבלה טעם ולא אמרי' מסוס מסרו כיון דרב יסף כר' יהודה דמסרו אוסרת אלא דאין חתיכה עצמה נעשית נבלה לאסור אחרת מסוס בעינן לאסור אחרת אלא בשנבלעה נכדי שיעור אלא בשנבלעה עד שיש בשלעה לאסור אחרת הא אלא לאסור אחרת אלא אם כן נבלעה כדי שיעור פליגה היתר שקבלה טעם אחרת אלא אם כן נבלעה כדי שיעור אלא בחתיכה ז' שנאסרה מחמת מלחה שאינה אולת מיסור אלא אם כן נבלעה כדי שיעור הדבר שמיה אוסרה אלא אם כן נבלעה כדי שיעור אלא אם כן נבלעה כדי שיעור אלא אם כן נבלעה כדי שיעור

הבוקר

הבוקר

הבוקר

הבוקר

הבוקר

עוד שם כתב המחבר שמעפ"י שמין מומרין חע"ב בשאר האיסורין מ"מ מותר מתיכה וכו' : **אמר הכותב** לפי שי לו שמרבים בפשיטות יתר מארבעי בכל דף ודף אלא שהוא מהפל בחכמי ישראל הגדולים רבינו אפרים וחכמי הצרפתים שמחבוש ומומר שהם מילי דחוקה וכל מי שיש לו מך יעשה בדבריו פעם לפנים • חחלה אומר כי מה שאמר דכיון שפיא נוסה היתר רלוויה היא להיות כחובת מן המנין ולהצטרף לשיעור שפיס לבטל את האיסור ק"ו מן הכתל אומר אני שאם ממלא אומר שאינה מצטרפת ק"ו שאמר פריכא הוא דמה כחל שהוא עצמו בשר ואפשר לחתכו בידים ולהפרים החלב ממנו ולהכשירו ומצא כל חלב ממנו עומד מופרש בפני עצמו וזהו שנאמר כיון שאין גוף הכתל אסור וחלב שבו מופרש לעצמו במאי דעסק מיירי מעטרינן מעמ"כ באיסור בלוע שאי אפשר בשום פנים לחתכו בידים ממש ולהחזירו ולהכשירו וא"כ הו"ל כאיסור ממש לענין זה מיהא אלא יצטרף לבטל את האיסור הבלוע ק"ו מתוספת האיסור לא"ד שאינו מצטרף להתר לעלות את האיסור . ואח"ל שמצטרפת אף החתיכה עצמה לבטל את האיסור שבלוע בחוכה מה החתיכה הגבוע שמתה ואמר מנין לך שלאחר מכאן יעמוד באיסורו ואע"פ שאלא שאפילו בכחל דאינו אוסר אלא מדרבנן אמרו כן ויש לו לדון ק"ו ממנו לשאר איסורין דאורייתא לעשות פעיות ואמר דהתם מדום הוא מפני שהוא בעצמו בשר בחלב וזו פעמה הכלים חדא דאין בשר בחלב ממש דאדרבה כיון שהחלב יכול להחתם ממנו לגמרי בעודנו מי וקביעה ופיתה בכחל ומוסר היה לנו לומר דכיון שכן אף עכשיו שהבטל יצא ונחתם ממנו כל החלב שבו ולא יאסור אם נפלה בקדרה אחרת וכדאקשינן אי הכי דבכוליה מעטרינן נפל לקדרה אחרת לא יאסור דהא נפקא מיניה כולה חלב ואפילו מפני שעשאוהו כחתיכה אחרת בלועה ואיסור שהיא כבלה אלא לחזור להמיר לאחר כישולה החמירו אפילו בכחל ועשאוהו כבלה כ"ש אי"ל כן ומן הדין דאף הכחל לא אסרו אלא מפני דחתיכה זו הבלוע מאיסור וא"כ לאחר שפרש"י ז"ל שוויה רבנן כחתיכת עבלה מפני שאסר בחתיכה עד אלא נאסרת מפנחתה הקדרה בו פעם מיד נאסר אמו שמואל וכשב"ל דאיה להו אפילו בבשר בחלב דאסר לאחתו מוחר מי אית להו הסיא דכחל והא"ל הא ניחא לר' יהודה ולרב ור' יוחנן וכרי מגיגא דאיה להו אסר לאחתו אסור אלא לחכמים שמואל ור"ל מאי איכא למימר ולדבריהם אפילו מחיכה בשר בחלב אם נפלה בקדרה אחרת שיש בה כדי לבטל את החלב הבלוע מחזור הסתיכה וכ"ש בשאר האיסורין וא"כ מאינו הגעלה לאוכלין אחמה אלא על כרחינו כיון

עוד כתב המחבר שמעפ"י שמין מומרין חע"ב בכלה לאיסור מ"מ איהה מתיכה שבבלעה מן האיסור ועומדת באיסורה לבל איהה אלא כדי לאסרה אלא אלא ע"כ . ואלו דברים מתירין מן המתחיימין שאחר שהתה לאיסור שמין חע"ב ואין מסעיר באיסור שבה והיא נוסה היא אף הוא רלוויה להיות המין להצטרף לחשבון לבטל האיסור ק"ו מהכל שבעלמו בשר בחלב ומצטרף לבטל שמים וא"ת שילטרף לחתי מין לך שאחר כן יעמוד בחתיכה מחודש הוא שחדשו שילטרף ואעפ"כ יעמוד בחתיכה לפי שהיה בעלמו בשר בחלב ועוד כשנפלה לקדרה אחרת אמה דן עליה יאסור אותה אלא יאסור אם תאזר יאסר אחר שאיה אוסרת עיקר אלא בכדי איסור אסור וכבר נתבטל הילוך אסור אחרת ואיסורת וא"ת שאיה אוסרת אלא הלוך אסר לחתיכת איסור אלא לקדרה ולא תאסור הני מילי לאוכל ועוד שמעולם לא הוקרב בשום מקום חע"ב אלא לאסור בשיעור כלה . וכגמרא נבילה דאמרינן דבדידיה מעטרינן אלא מעתה נפל לקדרה אחרת לא יאסור ופירשו רבותי ולא אלא יאסור אותה כנגד כלו כיון שנתערו בכלו ולאו אותו אלא נתבטל כלו ומהדרינן כיון לאחר וכחל עלמו אסור אוחה הנגד כחתיכה עלמה כלה אלמלא אלא סגיא הא בלא הא דלא דהא דהאי מתסרא מעטרינן בכלו א"ת כלים יוכיחו שאם נפל לקדרה מסהו איסור אסורין אחר בהם היתר בכדי שיש בהם אלא התבטל מותר והכלי אסור בורכא דסוף דינא כתחלת דמי וכלי אינו מבטל אסור ואם במסהו ואפילו נדול כמה דכן עומד באיסורו ואלו מתקא אכל הכא אוכלין ואלו מתקא כשנפל איסור על מחיכה זו בחתיכה זו שיש הכל מותר אף עכשיו שמין חע"ב יבטל האיסור שבאותה חתיכה בהיתר ואף היא רלוויה להצטרף לבטל שמים . ודבריה בהמשך מיותר דאו לומר בשאר איסורין חע"ב מבטל בחלב דבשאר איסורין אינו מבטל אלא בחלב אלא אם אינו מבטל אלא בחלב אלא אם אינו מבטל אלא בחלב אלא אם

הבוקר

אל תבכו אל תבכו

אל תבכו אל תבכו

אל תבכו אל תבכו

בית רביעי שער ראשון

חשיבותן והרי הן מתבטלות. והוא שהן נתתבו בשוגג כמו שבארנו:

איסור קבוע שניכר ונודע מקומו. אין הולכין בה להקל אחר הרוב ואפילו רבה ההיתר על האיסור כל מה שהוא ואפילו אלף. כיצד תשעה חביות כולן מוכרת בשר שחוטה ואחת מוכרת בשר נבילה ולקח מאחת, מהן ואינו יודע מאיזה מהן לקח אסור דבל קבוע כמוחצה על מחצה ורמ"א בר"א כשלקח הוא מן הקבוע או שיצא אחר מסקום קביעותם ואינו יודע מאיזה מהן לקח שהספק נולד לו בקבוע. אבל אם נולד לו הספק בפירש כגון • כיצד הרי שמצא בשוק אע"פ שכל הבשר הנמצא באותו העיר אינו בא אלא מאותן חביות אעפ"כ מותר לפי שלא נולד הספק בקבוע אלא בפירש כי התורש מן הרוב הוא פורש: יש איסור

והלעיג על דברי בדולי ישראל ודברי המחבר דברי הרב ר' אברהם בר דוד ז"ל בהשגות ודברי רבי יצחק הזקן ז"ל ודברי הרב בעל המרומות ז"ל הן וגם הרמב"ן ז"ל כתבם מעם דבומיהו ובעלי התוספות. וכל אחד נשוכן מלבד קמה שלהם עבה מכרסו והוא עומה מחריפים כולהו בורכי מלא שיש לו המגלות בשמיהו בקי בדבריהם ולא ידעם ולא שמעם וכבר כתבם המחבר בחבורו ועוד יזקיקנו לכתבם בשורש כך כתוב בספר המרומות גלמין דברי רבי יהודה בשלא יעבר ולא כסה ומפרש במרכת מיליעת דלא יעבר ולא כסה כלל מבלע בלע מפלם לא פליט פי' לותה מחיכה שבלעה מיפסה של חלב לא פליטה לותה ומאלי נתסרו שתר המחיכות שמלה מלמת אין בליעה הולכת ממחיכה לחחיכה שמלה אפילו שחיכן המות ואין זו לוסרת מברתה אע"פ שלו היתה הרמשונה נבלה בטורה לוסרת בדמאיכין שרק כילד לולין מם לחוך מם דברי הכל אסור כיון דלא נתסרה מלא מחמת בליעה ולוחה אינה הולכת תולה לה אלא ע"י רוקב מעיר וכסה לא תאסור מחיכה אחרת שמלה כיון שהאיסור עצמו אינו הולך יותר רבינו יצחק בר שמואל ז"ל והשתא מאי שביר אע"ג דחחיכה היחר שנתסרה ממחת איסור פורחת שלא היה בחחיכה שניה לבטל כל הקליפה ואז החחיכה לחורה ולא שני בשניה לבטל איסור הנבלע בה דחחיכה עלמה נעשית נבלה אעפ"כ כי מלחו בשר היחר דהמלה אסור שבלוע מדם הנמלא שמוחל אין הבשר יולא מידי דמן אלא מ"כ מולחו יפה יפה ומדימו יפה יפה אמאי אין לוחו מלח. כחחיכה איסור ויאסור כל הבשר אלא מחן מעם בבשר אלא כיון שהדם האוסר המלח אינו נבלע בבשר לפי שהדם אינו מפעפע אין הבשר אסור לפי שאינו מחפשם דאין לו כח לאלח לאסור במקום שאין הדבר האוסרו יכול ללכת ולהתפשם וכן כ"מ שהלריכו חכמים קליפה ולא יוחר מחמת שאין האיסור מפעפע לחה אין מחיכה נעשית נבלה ואסור עוד קליפה שמיך לה ולוחה קליפה שניה האסור עוד לחרת וכן לעולם. ע"כ לשון בעל הרמות שכתב משם רבינו יצחק בר שמואל ז"ל הידוע בעל התוספות וכן כתב גם הרמב"ן ז"ל בשם בעל התוספות. ועוד כתב זה לשונו לענין היחר שאחר בעל ההלכות בחחיכה שחל עליה איסור ונעשית נבלה שאינה אוסרת אלא בשעיר וכסה יש לנו על מה שנסמוך מן הנהיה שמעמה דלקמן דקא מקשינן מיבלע בלע מיפלם לא פליט ע"כ לשון הרמב"ן ז"ל ואע"פ שיש לו בשמועה שיכול אחר בודאי הולך לדמוק בזה הרבה וסרב רבי אברהם ז"ל אחריך בזה הרבה בהשגות ע' חשיעי מהלכות איסורי מאכלות ועוד ליקח דברים מדברי הרמב"ן ז"ל באותה שמועה ומן הדומה אלא עמוד על עיקר שיטתו של הרב ז"ל ובלבל אח הכל שכן כתב אלא שהי שיטתו אלא דמלח הנמחת אלא דלרבי אי אינה ליה חע"ל והשתא הוא דמהדרינן עלה ודייקינן שמעתה והיינו דקתמר מיליעת לא ניער ולא כיסה כלל מבלע בלע מפלם לא פליט מן האיסור כדי לאסור דכיון אלא ניער אין בליעתה מרובה ואין בה מן האיסור עלמו מן הסתם כדי לאסור אחר החחיכות ולא אפי' אותה שיש מוחה על גבה אפי' אותה חחיכה קלחה הוא ברוקב וכל מה שבלע בה מחפשם בכל הקדרה ומחבטל אלא לא ניער בחחלה אלא בסוף אמאי הא בלע והא פלם שבלע הכל כלו' כל מה שבלע ונחבטל בקדרה אם אינה אלא ניער אחחיכה נעשית נבלה ע"כ וזו ודאי הקבלת ברוכתה ורישא ליה לה סופא וסופא ליה לה רישא דבראש פירש מבלע בלע מפלם לא פליט מן האיסור עלמו מן הסתם כדי לאסור דאין בליעתה מרובה כיון אלא ניער ואלו דברי נערות והלא אפי' פלם כל מה שבלע מאי הוי והלא אין באיסור עלמו דהיינו החלב כדי לאסור אחר חחיכה הבשר שאינו מינו של פליטת החלב ולאו אפילו אותה חחיכה שניה שהיא מונחת עליה ואפי' פלטה בליעה מרובה כדי לאסור אותה שבחי אותה שניה מונחת מקלטה בחוך הרובה ומשם מחפשם בכל הקדרה כאלו ניער וכסה לפי מה שכתב וכדמקשינן ואזלינן אלא ניער בסוף הא בלע והא פליט ואין בו כדי לאסור כל החחיכות ואפי' החחיכה שנפל עליה מוחרת לפי מה שכתב הוא בסוף הש בורכא אפי מהא אלא לא פלטה כלל קאמר ואע"ג דתנע"ל אינה מוחרת הבדוחיה לפי שמיטה פולטת אלא מיחל שלה בלבד. ואע"פ שהרמב"ן ז"ל כתב לא כחולק אלא ממחמת שאין אלו אלא דברי חכמים הבקיאים בהלכה הבקיאין בחבנעים ומומכין עליהם בזה כמו שמומכים עליהם באיסור קליפה ובגמילה מקום ובאיסור הכל ובדיני מחאה בבר ועילאה בבר ובשאר דברי איסור ואיתר שלמדנו מהם ואין אנו נשענים על בינתינו ולומר זה אמנר וזה לא אמנר: גם הרב ז"ל הולך לסבול דמקום גדולים בלי עיבור לתעמיד דבריו ואין משיבין האני אחרי מותו ע"כ אינו כותב ומדקדק עליהם כאן. עוד אחריך זה בפי' לוחה שמושה של ניער וכסה ונגלגל עליה שמעתא דגיד הנשה דאוקי רב אמורא עלויה ודרש לין שנתן מעם בחחיכה תע"ל וכתב בהם דברים שכל השומע יצטר לתו ואינו כדאי לשעלוחם על מפר גם מה שהרגש משם רש"י ז"ל בכסה אע"פ שלא ניער ההבלה שהיא בכל הקדירה שהיא

מלח חתיכה דאיסורא ואוסר כל הבשר אלא ודאי כיון שהדם אינו מפעפע אין המלח יכול לאסור במה שהדבר האוסרו אין יכול ללכת ולא יותר מחמת שאין האיסור מפעפע למה אין הקליפה ההיא נעשית חתיכת נבלה ותאסור קליפה הסמוכה לה והשניה לשלישית וכן לעולם • וגם פעמים שיש באותה קליפה שנאסרה מחמת דם שומן ואותו שומן מפעפע ויאסור הכל • מכל זה שמענו שכיון שהאיסור עצמו אינו הולך יותר אין הקליפה אוסרת ולא יהא טפל חמור מן העיקר וכח הבן יפה מכח האב"מ נראה ודאי שאם החתיכה בלועה מאיסור מפעפע בגון שבלע מחלב שמן כחלב של כליות או שבלעה שומן

בשר בחלב כיון שנתערב הרי הוא כנבלה עלמה בלא שום הפרש והא שהי בחחכת נבלה מחוכרת עמה מם בחם שאסרה ואין החחיכה זו נאסרה בלע שאין כאן אוסר אלא ההערבות היא האיסור והוא בעלמו מחמת מעמ"ב בבשר בחלב יותר משאר איסורין אלא ודאי דברים אלו אין אלא אלא הכי פירושה דאין הבחמ אכתי לא קיי"ל לרבי אי הוא לוחה והשתא הוא דמהדרינן עלה ודייקינן שמעתא והיינו דקתמר מיליעת לא ניער ולא כיסה כלל מבלע בלע מפלם לא פליט מן האיסור כדי לאסור דכיון אלא ניער אין בליעתה מרובה ואין בה מן האיסור עלמו מן הסתם כדי לאסור אחר החחיכות ולא אפי' אותה שיש מוחה על גבה אפי' אותה חחיכה קלחה הוא ברוקב וכל מה שבלע בה מחפשם בכל הקדרה ומחבטל אלא לא ניער בחחלה אלא בסוף אמאי הא בלע והא פלם שבלע הכל כלו' כל מה שבלע ונחבטל בקדרה אם אינה אלא ניער אחחיכה נעשית נבלה ע"כ וזו ודאי הקבלת ברוכתה ורישא ליה לה סופא וסופא ליה לה רישא דבראש פירש מבלע בלע מפלם לא פליט מן האיסור עלמו מן הסתם כדי לאסור דאין בליעתה מרובה כיון אלא ניער ואלו דברי נערות והלא אפי' פלם כל מה שבלע מאי הוי והלא אין באיסור עלמו דהיינו החלב כדי לאסור אחר חחיכה הבשר שאינו מינו של פליטת החלב ולאו אפילו אותה חחיכה שניה שהיא מונחת עליה ואפי' פלטה בליעה מרובה כדי לאסור אותה שבחי אותה שניה מונחת מקלטה בחוך הרובה ומשם מחפשם בכל הקדרה כאלו ניער וכסה לפי מה שכתב וכדמקשינן ואזלינן אלא ניער בסוף הא בלע והא פלם ואין בו כדי לאסור כל החחיכות ואפי' החחיכה שנפל עליה מוחרת לפי מה שכתב הוא בסוף הש בורכא אפי מהא אלא לא פלטה כלל קאמר ואע"ג דתנע"ל אינה מוחרת הבדוחיה לפי שמיטה פולטת אלא מיחל שלה בלבד. ואע"פ שהרמב"ן ז"ל כתב לא כחולק אלא ממחמת שאין אלו אלא דברי חכמים הבקיאים בהלכה הבקיאין בחבנעים ומומכין עליהם בזה כמו שמומכים עליהם באיסור קליפה ובגמילה מקום ובאיסור הכל ובדיני מחאה בבר ועילאה בבר ובשאר דברי איסור ואיתר שלמדנו מהם ואין אנו נשענים על בינתינו ולומר זה אמנר וזה לא אמנר: גם הרב ז"ל הולך לסבול דמקום גדולים בלי עיבור לתעמיד דבריו ואין משיבין האני אחרי מותו ע"כ אינו כותב ומדקדק עליהם כאן. עוד אחריך זה בפי' לוחה שמושה של ניער וכסה ונגלגל עליה שמעתא דגיד הנשה דאוקי רב אמורא עלויה ודרש לין שנתן מעם בחחיכה תע"ל וכתב בהם דברים שכל השומע יצטר לתו ואינו כדאי לשעלוחם על מפר גם מה שהרגש משם רש"י ז"ל בכסה אע"פ שלא ניער ההבלה שהיא בכל הקדירה

מאי לא ניער ולא כיסה מיליעת לא ניער כלל ולא כסה לא דר"י מבלע בלע מפלם לא פליט. וכתב המחבר דדברים דלעע"פ שהחחיכה שנפלה עליה אחלב קבלה עשה אחלב ונעשית היא עלמה כחחיכה נבלה מ"מ כל שהות מוגעה בכל שהיכן חמות ליה פולטה לה החלב שבלעה ומיתא נמוה היחר הוא שפולטת ומוציאה לעניין זה כנבלה עלמה חחכת נבלה שנגעה אלהים שחוטה שבלה חם בחם ולא וזו אינה אוסרת כמו שאמרנו ע"י רוקב שהרוקב מעיר הכל ע"כ • ודברים אלו אינם שאינן שהרי חחיכה זו אלא אינה מן האיסור שהרי בנופה שאינה מפעפעין ואלו היה שפיר בנוה של חחיכה היה הכל אוסר שהחבאר במשנתנו מלמד אלא זו מה שנבלע בה אחחפשם אלא חלקיה וכשאין כאן אפשר אלא כולה בלועה מן האיסור אבל כל חלקיה ואפילו בשאינה שאין תע"ל ס"ל שאין אלא האיסור שבה לחחכה שבלה להחכה שהחחיה וכל שכן לכתב שכתב המחבר דקושיין אלא שנעשית חחיכת נבלה דהתם

בחחכת נבלה מחוכרת עמה מם בחם שאסרה ואין החחכה זו נאסרה בלע שאין כאן אוסר אלא ההערבות היא האיסור והוא בעלמו מחמת מעמ"ב בבשר בחלב יותר משאר איסורין אלא ודאי דברים אלו אין אלא הכי פירושה דאין הבחמ אכתי לא קיי"ל לרבי אי הוא לוחה והשתא הוא דמהדרינן עלה ודייקינן שמעתא והיינו דקתמר מיליעת לא ניער ולא כיסה כלל מבלע בלע מפלם לא פליט מן האיסור כדי לאסור דכיון אלא ניער אין בליעתה מרובה ואין בה מן האיסור עלמו מן הסתם כדי לאסור אחר החחיכות ולא אפי' אותה שיש מוחה על גבה אפי' אותה חחיכה קלחה הוא ברוקב וכל מה שבלע בה מחפשם בכל הקדרה ומחבטל אלא לא ניער בחחלה אלא בסוף אמאי הא בלע והא פלם שבלע הכל כלו' כל מה שבלע ונחבטל בקדרה אם אינה אלא ניער אחחיכה נעשית נבלה ע"כ וזו ודאי הקבלת ברוכתה ורישא ליה לה סופא וסופא ליה לה רישא דבראש פירש מבלע בלע מפלם לא פליט מן האיסור עלמו מן הסתם כדי לאסור דאין בליעתה מרובה כיון אלא ניער ואלו דברי נערות והלא אפי' פלם כל מה שבלע מאי הוי והלא אין באיסור עלמו דהיינו החלב כדי לאסור אחר חחיכה הבשר שאינו מינו של פליטת החלב ולאו אפילו אותה חחיכה שניה שהיא מונחת עליה ואפי' פלטה בליעה מרובה כדי לאסור אותה שבחי אותה שניה מונחת מקלטה בחוך הרובה ומשם מחפשם בכל הקדרה כאלו ניער וכסה לפי מה שכתב וכדמקשינן ואזלינן אלא ניער בסוף הא בלע והא פלם ואין בו כדי לאסור כל החחיכות ואפי' החחיכה שנפל עליה מוחרת לפי מה שכתב הוא בסוף הש בורכא אפי מהא אלא לא פלטה כלל קאמר ואע"ג דתנע"ל אינה מוחרת הבדוחיה לפי שמיטה פולטת אלא מיחל שלה בלבד. ואע"פ שהרמב"ן ז"ל כתב לא כחולק אלא ממחמת שאין אלו אלא דברי חכמים הבקיאים בהלכה הבקיאין בחבנעים ומומכין עליהם בזה כמו שמומכים עליהם באיסור קליפה ובגמילה מקום ובאיסור הכל ובדיני מחאה בבר ועילאה בבר ובשאר דברי איסור ואיתר שלמדנו מהם ואין אנו נשענים על בינתינו ולומר זה אמנר וזה לא אמנר: גם הרב ז"ל הולך לסבול דמקום גדולים בלי עיבור לתעמיד דבריו ואין משיבין האני אחרי מותו ע"כ אינו כותב ומדקדק עליהם כאן. עוד אחריך זה בפי' לוחה שמושה של ניער וכסה ונגלגל עליה שמעתא דגיד הנשה דאוקי רב אמורא עלויה ודרש לין שנתן מעם בחחיכה תע"ל וכתב בהם דברים שכל השומע יצטר לתו ואינו כדאי לשעלוחם על מפר גם מה שהרגש משם רש"י ז"ל בכסה אע"פ שלא ניער ההבלה שהיא בכל הקדירה

ח והא דחתיכת איסור כו' או בשר בחלב כו'. כבר כתבתי בסימן ל"ב קטיף ו' מלי דקטיף אלא לכתב דכיון כאן דמתיכה הבלועה בבשר בחלב לוקמת בנגיעתה דבין טופה שבפלה על החתיכה מבולר בגמרא (חולין קח:) לאיכה לוקמת וכתבתי לאיכה לוקמת האחרות לגמרי קאמר אבל בכלי בעילה. ולאי לוקמת אפילו בחיבו שמן ע"ש ומהרש"ל (פנ"ש פי' מה) פירש דמ"ש דבינו כאן לו בשר בחלב לבונו לומר שנגע בשר חם בנגיעה לוקמת הבגיעה בנגיעתה חמין דלעיל בסימן ל"א (קמג:) אבל חתיכת בשר שבפלה עליה טיפת חלב ואלקרה איכה לוקמת חתיכה אחרת בנגיעתה חמין בלא רוטב:

ט ומ"ש רבינו אבל אם אין בה איסור אלא מה שבלעה

וכו' אפילו החתיכה של היתר שמינה וכו'. תמה עליו בית יוסף וכתב שהם קותבים למ"ש לעיל אפילו חתיכת האיסור כחושה וכו' ע"כ ול"ל ולא מידי דהיכא דהאיסור לקור מחמת עצמו קאמר דבינו לעיל דאפילו האיסור כחוש דהיתר שהוא שמן מוליך עמו האיסור שבלבו אבל כשאין האיסור ממת עצמו אלא איסור מתקוס אחר כגון קאמר דבינו אף ע"פ שאותה החתיכה שבלע את האיסור היא שמינה אין השומן מוליך את האיסור שבו עמו לחתיכה אחרת בלא רוטב כיון שהאיסור הנבלע אינו מפעפע מעצמו אבל כשהחתיכה לקורה מחמת עצמה אפילו היא כחושה מ"מ מתחר דבע"ל פולטת רוטב בלבה הלכך אם ההיתר אינו השומן מתערב ברוטב בלבה ונבלע עמו בחתיכה ותו דמיפטס בשר בלבה משומן השמוטה ואחר כך נבלע בהיתר והוא דבר פשוט שכך היא דעת דבינו אבל הרב מהרש"ל השיב על דבינו במאי דמשמע מדבריו דס"ס במליחה כמו אם ההיתר שמן והוא אבל כמו מפעם לאיסור ולקור ח"ל לאפילו אי אמרינן הכי ס"מ לענין בליעה שמוס האש מעטס מהאי לאהאי ונס שבישס אמרי בלבו זה עם זה אבל במליחה לא מלינו שבבלע בלבלעה גופה מילוש הוא ושוס מחבר לא חילק אלא קתמת פסקינן כ"מ שהאיסור אינו יכול לילך ולפעפע אז אפילו אם החתיכות היתר שמינים שלי עכ"ל: כתב הרמב"ם בפ"ז מהל' מ"א (הי"ז) להלן ח"ל וכל הדברים האלו לאסור לעשותן ואם נעשו לא נאסר הבשר וכו' ולא פירש הרב המגיד לשם ומלא חילק אלא לאפילו שמן אין האיסור עצמו מפעפע במליחה מבלי ידעת הרמב"ם אמי דעת הרמב"ם שבישל בשר בחלב אינו אסור אלא בשעת מליחה ולא אחר המליחה אבל אם נתבשל אחר המליחה אינו אסור אלא בשעת מליחה ולא אחר המליחה ולא

הלכות מעמדות

הלכות מעמדות

הלכות מעמדות

הלכות מעמדות

###

הכל בטל בששים אפילו תרומה וערלה כדתנן במסכת ערלה שאין מינו להקל כו׳ כל זה פירש מורי רבינו:

7 (חולין ק״ח) **תנן** טפת חלב שנפלה על חתיכה של בשר אם יש נותן טעם באותה חתיכה ינער הקדירה אם יש בנותן טעם באותה קדירה למאן דאמר אפשר לסוחטו אסור וסובר חתיכה עצמה היא נעשית נבלה ואוסרת כל החתיכות כולן פי׳ חתיכה שנאסרה מחמת בליעת האיסור ואחר נתן אותה החתיכה בתוך הקדירה שצריך ס׳ לבטל אותה חתיכה ולא סגי לבטל האיסור הנבלע הכי פירוש של משנה טפת חלב שנפלה על החתיכה של בשר ואין בה ס׳ באותה חתיכה של בשר לבטל את הטפה נאסרה החתיכה לפי שיש בה נתינת טעם של חלב ואם אחרי כן ניער הקדירה בכף ועל ידי כן נכנסה החתיכה בתוך הרוטב אז צריך ששים בקדירה לבטל כל החתיכה שנאסרה מהכא משמע שחלב מפעפע בכל החתיכה דאי במקצתה גרידא כי נמי ניער וכסה אמאי צריך ששים לבטל כל החתיכה הלא לא נאסרה כולה וש״מ איסור הנבלע בחתיכה אין הולך חוץ מאותה חתיכה אלא על ידי רוטב שמוליך הבליעה חוצה לה אבל ביבש לא אזלא הבליעה אפילו יש חתיכה אחרת נוגעת לה ואינה אוסרת אותה דאם מתפשטת מחתיכה לחתיכה בלא על ידי רוטב כי נמי אין ס׳ בחתיכה למה נאסרה למה לא יסייעו לבטל הטפה גם חתיכות אחרות שנוגעות לה דאי משום שנאסרה אחת תחלה נעשית כולה נבילה ויצטרך ס׳ לבטל כל החתיכה א״כ אפילו בלא גיער חתיכה וכסה ברוטב נאסרו כולן שצריך ס׳ לבטל החתיכה ראשונה אבל למ״ד אפשר לסוחטו מותר ולית ליה חתיכה עצמה נעשית נבלה וכי ניער נמי בסוף אין צריך רק ס׳ לבטל טפה הבלועה אין להוכיח כל זה דהכי פירש נער הקדירה שנכנסה לה החתיכה ברוטב אם יש טעם של טפה באותה קדירה שאין צריך ס׳ לבטל החתיכה רק לבטל הטפה אבל יש להוכיח מגמרא דתניא טפת חלב שנפלה על חתיכה כיון שנתנה טעם באותה חתיכה נעשה נבלה ואוסרת את כל החתיכות כולן מפני שהן מינה דברי רבי יהודה וחכמים אומרים עד שיתן טעם ברוטב ובקופה ובחתיכו׳ אמר רבי נראין דברי רבי יהודה בשלא נער ושלא כסה ומפרש תלמודא אלימא לא נער ולא כסה כלל מבלע בלע מפלט לא פליט פירוש אותה חתיכה בלעה הטפה של חלב ולא פלטה אותה ולמה נאסרו שאר חתיכות שאצלה אלמא אין בליעה הולכת מחתיכה לחתיכה שאצלה אפי׳ שתיהן חמות ורותחות והן ביבש ואין זאת אוסרת חברתה אף על פי שאלו היתה הראשונה נבלה גמורה אוסרת אותה שאצלה כדאמרינן (ע״ז) פרק כיצד צולין חם לתוך חם דברי הכל אסור השתא שלא נאסרה אלא מחמת בליעת איסור ואותה בליעה אינה הולכת חוץ לה אלא ע״י רוטב שנער וכסה לא תאסור חברתה החתיכה אחרת שאצלה כיון שהאיסור עצמו אינו הולך שם כך פירש מו׳ רבינו יצחק בר רבי שמואל:

נב השתא אתי שפיר דאף על גב דחתיכת היתר שנאסר׳ מחמת איסור פורתא ולא היה בחתיכה ס׳ לבטל אם נתחב׳ אותה חתיכה ברוטב של היתר צריך ס׳ לבטל החתיכה ולא סגי בס׳ לבטל איסור

הנבלע בה דחתיכה עצמה נעשית נבלה ואף על פי כן כי מלחו בשר היתר דהמלח אסור משום שבלוע מדם הנפלט (חולין ק״ג) כדאמר שמואל אין הבשר יוצא מידי דמו אלא אם כן מולחו יפה יפה ומדיחו יפה יפה אמאי אין אותו מלח כמו חתיכת איסור ויאסור הבשר והלא נותן טעם בבשר אלא מכיון שהדם האוסר את המלח אינו נבלע בבשר לפי שדם אין מפעפע אין הבשר אסור דאין לו כח במלח לאסור במקום שדבר האוסרו אין יכול ללכת ולהתפשט וכן כל מקום שהצריכו חכמים קליפה ולא יותר מחמת כי אין האיסור מפעפע למה אין אותה קליפה נעשית נבלה ותאסר עוד קליפה סמוך לה ואותה קליפה שניה תאסור עוד אחרת וכן לעולם וגם פעמים שבקליפ׳ יש שומן ואותו שומן הוא מפעפע ותאסור הרבה אלא כיון שאיסור עצמו אינו הולך יותר אין הקליפה אוסרת ולא יהיה טפל חמור מן העיקר וגם פעמים שנותנין בגיגית הרבה בשר למלוח ונותנין עצים ואבנים בשולי הגיגית להפסיק בין הבשר והדם והציר הנוטף מן הבשר ופעמים לאחר זמן כשמסירים הבשר מן הגיגית מוצאים מקצת חתיכת בשר בתוך הציר והדם שנטף אותו מקצת פשיטא שהוא אסור ואפילו לית ביה פילי ולא סגי בקליפה דמה שהיה בציר חשיב כמו כבוש ואמרי׳ כבוש הרי הוא כמבושל וכן הוא מנהג לחתוך מה ששורה בציר ועוד מעט שיעור קליפה ומתירין כל המותר. ויש תימה הלא הדם הולך למעלה כמו חלב המפעפע בכל החתיכה ואותה חתיכה עצמה נוגעת למעלה באחרות והכל אסור וצריך לומר שדם שבלוע אין מפעפע למעלה (שם ק״ב) והא דאמרינן דגים ועופות שמלחן זה עם זה אסורים שאני דגים ועופות דרכיכי ומכל מקום יש לחוש כי פעמים באותו מקצת בשר שבתוך הציר יש שמנונית והוא בלוע מדם ונהי דהדם אין הולך למעלה השמנונית מיהא שנאסר נעשה נבלה ומפעפע למעלה כמו חלב דאמרי׳ גדי שצלאו בחלבו אסור למיכל אפילו מריש אוניה משום דחלבו מפעפע ומסתמא הוא הדין שמנונית ולמה לא תאסור כל החתיכה ואפילו מה (שבתוך) [שחוץ] הציר ואותה חתיכה תאסור האחרות אלא כיון שהדם הבלוע בשמנונית אין מפעפע אין השמנונית אוסר אף על פי שמפעפע למעלה כיון שהדם האוסרו אין הולך שם אבל אין לומר אע״פ שהחלב מפעפע וכן שומן היינו לצדדין או למטה אבל למעלה אין מתפשט והולך שהרי כי פליגי רב ושמואל פרק כיצד צולין בהם לתוך צונן אי עילאה גבר או תתאה גבר היכא דהוי חם לתוך חם מודו דהכל אסור בין תחתון בין עליון:

ואולם לפירוש הרב רבינו אפרים האומר כי אין אומר חתיכה עצמה נעשית נבלה אלא דווקא בבשר בחלב לא יקשה כלום מה טעם אין קליפה ראשונה אוסרת עוד סמוך לה והמלח הבלוע מדם למה אין אוסר הבשר ושמנונית שבציר למה אין אוסר שהרי לא נעשית נבלה רק הדם הבלוע והוא אין מפעפע ואדרבא אי הוה מפעפע הוה מחבטל בס׳ והשמנונית או המלח הנאסר אינו נעשה נבלה אפילו תוך רוטב להצריך ששים רק דם הבלוע אמנם אין לסמוך על דבריו ולהקל אלא יש להחמיר ככל רבותינו הקדמונים שתופשים כן שחתיכה עצמה נעשית נבלה אפילו בשאר איסורין ואוסרת כל החתיכות כולן

(ב) **אמנם** רבינו ברוך פסק בפסיח שמחבים כולם סבי נסנ דיל כי מסוס פסק מסשוס נעלמת לון לפסור (דיל כסוג מי בפוים דרבינו יונס פסר כיז לכל מי בפוים ר׳ יוסף ר׳ יוסי ר״ל.) מיד כל בפוים שפיטוסים ובעת כשמעבר כרוסמין סיסס סבעלס בפסורס בשולי סיוכס ונפסרו בפוים שפלגס דעל סגס סבס סיוכס מוליכין בעמס לכל בפוים סיו טולן מפיוסות לבעל וסשמס דליסנסו לון עלר בפוים מפיוסים לבעל ומעמר שפיי לחלומיס מיס שפלוסן פוסרין מיסא גס פלמיס שנעשים לחיב בפוסה שנעשה בפוים בפסורוס לכן לפירוס טולן ופלס סן מלה מכיל: ד

(ג) **אאיב** ומן מיס רוסחין כי אלמע לון בלומס טולכס ממחיכס לחמיכס שפלגס לפי שמיסן חמוס ורוסמס כשכן ביבס ג) מחוך דפוי לו מעמס בשפיטוס דפוי נגי בגיס אמרי כי הפי סבריל וביל סבי קיס לס כמיב כך וגס חימס לומר כך [בגס קמגס וגס חימס לומר כן קו׳ ז עיין בכחיי מפרפ״ו בעל. בגכוס פלו בפוי רבים ומר עם בקושס ולא מיגן כלום] דכל לעל בפוי פ״ס ומיב מפקיע דכבשר שפסר בעלב משוב סורסו של מיסור ודמי לחמיכס ובילס לפי שגס שבשר של מיסר ומשב מיסור גמור. ומיב פפי לס ולך ממחיכס לחמיכס רק מעס גוף שבשר שפריב יפסור. ווילס לחרץ קלס דודלי בגיס כל זמן שבוס ממורב מיקרי שורסו וגופו של מיסור פפי שבשר בלס כחלב כמו בלס בגדים שבמן שמוב שפשמן ממורב בעלמס בל לעל לפסור לשחכס ם בכל שפלים פפי בלומס לר שלון מוס שהן בו. אבל לס נחמר מן שפלים פוסס לך שלון בו שלמן מוחר פוסס לר ר״ג קיס לכן לרבנן שלון בוס מעס בשר לחד בלא בוס אלא בחלב פיי רומב ובילל כלו בא פליסו זיל ומסר לנו נחמר מן כבשר בוס שבלון בו בוס מעס חלב דבוי שריב.

שכבות

מבוגות ועמרת שלמה

ה) **ואחיב** שלמע שפר ביגס בכף ובולן אמורות ביב ביל ובולס אמורים: אמיס שבכף נאמרס מחמת בלומס ומיך [ביל] אומר ביבס בלא רומב שבר בבלומס [א] ביבי בוס לחלק בין קמרס שלון בס מחמס מעלמס אחי בלא רומב כמשיב לעל (פי׳ ליז סיק מ׳) וגס לקמן פי׳ זס ביב בגס סמיק בכמס ר׳ יחמס מפוורל מיו ביס בשחמוב בכף אמיב בקדירס ובשלומו מחמס אין בקדירס לבעל בכף אם בן נאסרו כל בבלים מכח בו שמס ומיל אבל שלמן על שבמרים אינו מחמס כיב ביל. (ני ביל אבל לעון שבמרים אינו מחמס בן כך ביל.)

ג) **ישנן** בנוס רומחין. פי׳ בבלי רבשון לפשוקי עם שבוס בקמרס שבוס ביבס אינו מחלים ומבלים בפיסיר שבחומו לדבר אחר כל זמן שפוכס אמרים מחמס מלמע, אבל אם אמרים מחמס אלמע לו כיו אמרים בנעיסה לף בלא רומב לף אחר שבבלו לביבס ביבי שבשיב דלא שיך כלי שני אלא בנוס ורומב וכל דבר בלול שבחמרב מיד בלחמס ומחקרר מבבס אבל לא בחמיכס בשר לא דג ובל דבר שבוס גוס דבל זמן שבוס מומד בחמיכומו ומחלים ומבלים שביר. ומשיס נרלס דרומן ומוכן ביב אחר שבחמרו (ביל שבחמרבו) מקרוכס לחוך קמרס ביבי שבוסיב חמין בן בבלי רבשון. וביבס לעון בינס אם בלס בכף ביי מבחר ובלומן בוס בלוס [בס בו חמס מבבלוס לר ריד בלוס שוגרס לשון בוס.] מן חלב לו מיבבל נאסר בחבל חמוס בבינס וגס נאסר

שערי בינה

[א] **מה שהקשה** רבינו ריס וכולס אמורות לפוך יוכל בכף לאסור כל בבלים שבכף לא נאסר רק חמחת בלומס ואין בלומס יוצא לו ביבי שבדפס בשנים בשמרים ביב חמר בס וכחב שבוליון עם חמס חמר דליב בס קיבל. דלון

בבסוג דבלוס ביבס. מיב אדברי ריב בבס ריי רבו יב לחמוך דרליחו ברוכס. אמיב דבבגב אברי פ׳ בבס כי דרבנים אינ דרבינו ברוך דכי שוחן של מיסור בבלוס בקמרב אולב בחמיכס חמס שבחמוכס כי מיב שבחמו אמרים ומיז שמלקין [בבי נבוג כמיב בחיכוים אלי שיל] ודולי בבלי אלון בו חמס בעוז אולב חמס בבלוס בס אחי בלא רומב אבל חמיכ אינב. רק אוחו חמס ולא חמס בבלוס אלמיב ריב דומב ומאיב דבבגיל בבסיב סחבר חמוך אינו רוצה לחלק בבי (אדבי דרלביים אינ אריב) וכן חממע אלא לקמן אי כיס בבסוג ובחי קדיחות חנינן אבדבי אבבסיב [בגב קמגס דמחיבו אבדבי מי בחיב דרבינו ונבס אבל ג״ס אי׳ אי׳] חמגס דרבינו ברוך דבלוחב בחס, מיב בבכיח לרבינן לחלק (ג) דאליב חקבס לריב בבס ריי בבוס דרבים אינו בקמרב ולבן אמחבו בבבינן לחד אינוחב דבבינן אבוכח. מיב בבבינ בכיז חבי ריב בבבס בי ברבב חב לרקבן בבבבבב אלו מבבלי״ו זיל.

מבוא שערים על הנהות

(ג) **מתוך** דפי׳ זו מחמע בבשיחות כי מלאחי מי שבקבס ולאבר מבינן מרבקבן מבבלי״ו זיל לומר כן דמחוך דפי׳ זו מחמע בבשיחות דלפי׳ נבי בבינ אמרינן כי אלי אבבינ ובלא לא בחבר בבר בחלב בדברי רבינו ברוך אלו וכיון דמחיך כבבינ אין לחוי לבבוחב ולרחות בבינ בבבבן דיון לבאר אינבן מחמע שבבינ בריב לא בחב כך וגס חימס אוא לומר כן ליב אלון מלא מבבלי״ו זיל בדברי רבינו ברוך שבבוחב אוחן יחד דלמע גס רבינו ברוך אובר כדבחב עוד ריד דלא שבוחב אוחן יחד ואוד מס זס שאומר אחר כך מימ אחרבבב ריב בבס ריי יס לבמון כי ריי זס מי אוא ומלן דבר אמיב ובלא לא שבבר ריי בבמון זס בדברי רבינו ברוך אלו, לא בלן ולא בס בבבבו אי׳ ליי מיב חוכב דבריו, ואחי אומר אלון מבוס לבחיי זו מבבי שבדברי מבבלי״ו זיל אלו לא אחי אלמע דריב דבבא (שבבמרים) אלא אוא אלמע אחרבבע דרבינו ברוך ואוא מביב שב בבבבו אי׳ ליא בבס ריי בר שמואל ומבבלי מבינא בחרוב בבבינ חיל חבוא בבבס אלב שבבלא של אחחיכס כין בבבבוח

מבוגות ועמרת שלמה

דומקא דבבינא אבל אבור אם אין בס בבוס עוד בבבין מביל אלמע דבדמס זס לחס בלון דלא בבי אלא קלבס. ולחמ מאחר שבבוכחבי מבל בגדולים שבבבאבי בבבבי (ליס ביבים אבבינ אי ביס בבבים ומין ביב בבבבוס בבוחס רבינו לחק מאבריל) דבבי דבקמרב ביבא דבבא בס ומאא אומרים דבר אם אלא רומב מאחר שאין בס אלומב מבוטב אמילא ליס אבי לאומר בבי אבבבבא לו בב אילבס בבר לו בחבלס בבר ביל אבי אלבים אבבבבן לבוחס אם בבבבבבן מבבבבבבן ובבר אם בבבבבבן ובבר בבבבבבן ובבר בבבבבבן ובבר

באר הגולה

ר׳ תימה דשמואל שם בחולין וכפי׳ התוס׳ והרא״ש שם: יא לא״נ מעל לעל כפיתו ל״ב קעוף ב׳:

יב עוין שם וכמ״ש שם:

יג כן דקדקו התוס׳ מפירש״י שם לף ל״ו ד״ה אם יש בה כמומן טעם: יד שם בתוס׳ וכנים לף ק״ם:

טו שם לף ל״ו מומרא לרב הונא וכלתמרא שם בגמרא לף ל״ו:

יז) אבל אם היא ברוטב לר״י אפילו מקצתה. כל״ל וכמו שנתבאר לעיל סי׳ ל״ב ס״ב וע״ש מליגים לו: יח) ותתיכת היתר שנצלה כו׳. הטעם כתב הב״י (קנו. ל״ה ומ״ש ולא מיבעיא) דלאיל היתר ומפעם לאיסור והדר לאיל האיסור ומפעם להיתר ועיין בס״ק (י״ח) [י״ט]:

ח טו) וכל דבר שיש לו פעפוע כו׳. צריך נטילת מקום. ולעת מהרל״ו וכיוצא בו דבר כחוש שאין בו כח לפעפע בכל החתיכה טו אבל [ל] גדי שמן שצלאו בחלבו. [לא] אם אין בכל הגדי ששים כנגד כל החלב שבו אסור לאכול אפילו מראש אזנו שכיון שהוא שמן מפעפע בכולו אבל אם הוא כחוש [לב] אף על פי שאין בו ששים כנגד כל החלב שבו אינו אוסר אלא כדי נטילה ח שהחלב של בהמה כחושה כחוש הוא בטבעו ואינו מפעפע (י) [לג] אם טו ואפילו חתיכת האיסור כחושה יד) טו וחתיכת היתר שנצלית עמה (יג) שמינה האיסור מפעפע בכולה. טו) [לד] יט טז וכל דבר שיש לן

מד אלא [נג] כדי נטילה [כד] שהוא כעובי רוחב אצבע, לפיכך יב) ירך שצלאו בגידו [כה] או חתיכת איסור שצלאה עם חתיכת היתר ונוגע זה בזה צריך להסיר כדי (יב) נטילה סביב הגיד וכן מן החתיכה מקום שנגעה בחתיכת איסור [כו] יא) מה וכן אם נפל איסור על חתיכה שבקדרה (ו) שהיא חוץ לרוטב ולא ניער הקדרה (ה) ולא כיסה אותה יג ו) אינו אוסר אלא כדי נטילה יג) אבל אם היא ברוטב (ט) [כז] יג כז) לרש״י [כולה ולר״י] אפילו מקצתה [כח] או אפילו כולה חוץ לרוטב וניער או כיסה הקדרה הרוטב מפעפע הטעם ומערבו ונכנס בכולו

ד ה [כט] ז במה דברים אמורים שאין הצלי אוסר אלא כדי נטילה בירך עם גידו [ל] גדי שמן שצלאו בחלבו. [לא] אם אין בכל הגדי ששים כנגד כל החלב שבו אסור לאכול אפילו מראש אזנו שכיון שהוא שמן מפעפע בכולו אבל אם הוא כחוש [לב] אף על פי שאין בו ששים כנגד כל החלב שבו אינו אוסר אלא כדי נטילה ח שהחלב של בהמה כחושה כחוש הוא בטבעו ואינו מפעפע (י) [לג] יט טו ואפילו חתיכת האיסור כחושה יד) טו וחתיכת היתר שנצלית עמה (יג) שמינה האיסור מפעפע בכולה. טו) [לד] יט טז וכל דבר שיש לן

ולפ״ה כתב מהרל״ו לחין מומרים כן מצא לחיתה מולתה לוקה כז) חה מסוע לצא כתכוין כעוד כאן לאסור לחין הצאסר כו׳ ומסוס ריחה לחיתה כן מצא לחין מלוקה כו׳ ומעוד לקקה כ״ר בכוף סי׳ זה (הפ״ר ד״ה ואם לחתיכה) תמ״ש שם בעוד לחין הצאסר כו׳ ולחפילו אם בחתיכה שומן כו׳ תותר ובד״מ (לות יט) כתב לכאן מ״ר מחבר לחמיר לחיסור לקרי ליה כחוס כיון שחיבו מפעפע ומה לוקה לחמרינן שהשומן מפעפע כיון שעכ״פ שם מצב עצוי וקשה להא מריחה מולתה ולפיכ לה ומס מ״ר מחבר כחוס ולא מחבב כחוס וכן הקשה גם בלבושה (לות ו) עצוי. ועוד קשה להא לא החמיר כאן מצב רק מתיכת מיקור. ל) וראיתי מתרצים כז״ן) לכאן להאיסור מחמת מחמת עצמו לחמרינן לפיכ לחיסור מחמת מחמת מיקור לפיכ לחיסור עמו שמוציל לחיסור עמו הרוטב עמו ולכו לכמיס בצמי נכוסים כלל להא לכמיס יש גבול וקצבה להא לחיסור כחוס יש לו כח לאסור מחיצה ואחר זה כלה כחו ולחיסור בטול יש לו כח ביכר על סוף לחמיצה הלא בעצמה שנפל לחיסור ומסס ומילך לחין לן כח כלל בטל לרוטב לחי״מ שמוכח ממקן עצוי לחיסור בטול שיש במקום לחיסור ממקן שומן לפי״ם לחין מועיל לצאת כח לחיסור בטול לחיסור מכל עצמו שנבולו לחסור עד כדי לחיסור ממקן שומן לפי״ם לחין מועיל לו שומן של מתיכת היתר לבטלו מחן לגבולו לכך לו מחן לגבול של לחי לחיסור לחיסור מכל עצמן לחו בחוך לגבול בכל לחתיכה שלצאו מתיכה שנחסלה מחמת בטיעת לחיסור. ועוד לחיה ברוחם ממקון לין זה שנכמל ממ״ש התוספות (חולין לו. ד״ה לפילו) וכתבו״ם בפרק גיד הנשה (פי׳ כל) הביאם ב״י בסי׳ זה (קק. ד״ה ומ״ש מתיכה) לחיתו ממ״ש שם כמצא מתיכה מליה בלוי ולפיכ לחיתה מחן לעיר לחיו לחסר לחיסר לחיסר לחי

(בהגמ"ל סי' לח אות ד) לכל היכא דבטיל בששים מ"ל לא נטילה ולא קליפה ומהרש"ל בתו"ש (סי' לח אות ב) ופנ"ס סי' כ"ח כתב דבחוש יש להצריך קליפה במליחה ונטילה בללו אף בדלחיכה ס' אבל כז) שמן ויפה כתב מהרל"ו והתמיר הוי כבול בחשך הולך עכ"ל וכה"ג כתב מהר"ם מפלדווה בתשובת הרב שימן ל' עיין שם ולעת הרב בת"ש ריש כלל ל"ז גבי בלי ורים כלל ל"ח גבי מליחה להתמבל וכ"כ כאן בהג"ה וכן הפוסקים הקדמונים המפורסמים קובריה כנ"ל

טז) או שאר איסור דשייך בו שמנונית. ונתבאר בכתה דוכתי דלא לא שייך בו שמנונית מיהו בקעיף ס' יתבאר דנוהגים בשער במליחה בששים אפילו בבחוש לגמרי מ"כ הי"ה בלי לבליה ותליתה שוין בזה וכן משמע בהרמ"ל בת"ח קוף כלל (ל"ז) [לח] וכן משמע מדברי מהרש"ל (בתו"ש סי"ח ס, ובפנו פנ"ה סי' כח) ומאר מחרוטים והא דקתני הרב כאן לאיסור בחוש לגמרי אינו אלא דקתני הרב כאן כלי בטילה ולדבר לדבר לאיסור בכלי בטילה היינו באיסור לדבר

כדלקמן ס"ט ועי"ש:

ז יז) הא דחתיכת איסור בר' או בשר בחלב בר'. משמע דהיינו חתיכת בשר שבבלע מחלב שנחשב כל החתיכה גוף האיסור וכמ"ש הפוסקים בסי' ל"ב (הגהות ש"ס ס"ק י"ח) נב וכלשון הזה כתבו הטור והתחבר לעיל ר"ס ק"ל (ס"ב) אין לה לון בחלב שהחלב אינו מעפעפ ולע"פ שעשוה כתחיכת כבלה לא עשאוה כבטילה עלמה לדבר זה ע"כ לשונו. וכתבתי מהרל"ו סי' רמ"ט כתב בשם מורו ז"ל ועוד תקופה אחי בשר מחלב ונאסר בתרלבי (פכ"ה) (סי' מהלכה) בשם ר"י וכן בספר התרומה (סי' כא) לאיסור אוסרו בעמעמת לעופת חלב (קה:) והוסיפו בכרם זאת מהרה לגיער ויסיה וקשה למ"ש מהרל דבשר בחלב שאחי מבשר איסורים להא לחה"ל לא בעלה לוקה בשהוא שרשו של איסור ולא שנאסרה ע"י בליעת איסור וגבי בשר שנאסר בחלב לא אמרינן הכי ואיכה בטילה ואף כי משנה שלמה היא בעבודה זרה (שד:) לחה"ל של בשר בחלב איכה בטילה עד כאן לשונו גם בשעריו (שער ס) תמה על הה"מ ובתרלבי בשם ר"י וביאתו בזה וכתב וז"ל וראלה לתרץ קלת דולאי בשר בחלב כל זמן שהוא מעורב מיקרי שרשו ועוזו של איסור ואפילו הבשר בלא חלב כמו בלאי בגדים בזמן שחוט פשטן מעורב בטלית אמר לאסור להתבטלות בכל הטלית אפילו בתותו לד שמין חוט פשטן בו ואם נתבר מן הטלית אותו לד שמין בו פשטן מותר אותו לד ס"ב קיים לה לרבנן שמין שוה טעם הולך אחריה זו רק טעם דבשר לחוד ולא שוה חלב אלא מ"כ ע"י דוגה בו פשטן מעורב בטלית אמר לאסור בשר בחלב זה אחריה קלוה שמין בה שוה טעם חלב והוי שרי בהיות דבלאים וכ"ע עכ"ל וכ"פ מהרש"ל בתו"ש (סי"ח ס) ובקפדו פנ"ה סי' מ"ה וכן מוכרח בלאורה דעת הרב סי' ל"ב (פ"ט) שבתב דאם בשר בחלב כיון דבשר בחלב על אחיכה שבקדרה ולא נישר ולא כיסה בלל אינו אחור רק אחיכה שבקדרה ונבשל בלא נישר ולא כיסה בלל אינו אחור רק

ירדה דעה קדה הלבוים בערבוים

אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא
אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא אמר לקמן נטמא נטמא לוקמא

[illegible]

[illegible]

[illegible]

מלרחא לאו כדוחה. והא דתניא (נקמן דף קיג.) דמפלת מלוח ומסוכר מלי אסור כדוחה. הכי קאמר: **אמר** אביי מפני דגים. דהוא הכי טעמא דמסוכר ניכר מי דמעמא דמלוח. ולא קאמר דמלוח ומסוכר לאו דוקא. אלא דמלוח ומסוכר נמי אסור. לפי שהכל מלוח מדאמר דתרומתם מבשלתם. קפי. לא לפעולה כמו (מלכים ב ד) ויקם הכרחל ומפרנסתיו (בראשית מז ב) מקצה. ומשמע

וכוס מסס לסמון ואפי׳ זה ליש לסחוט נגי סגמלת כלים ביומ (דיל פי׳ אסי׳ חד אוסי׳ ביי בדלקמן בכנגב) סרכס לומר ריש בר ריש
הוא כדברי ר׳ אמרים אבל רבי יצחק אסקי לים מלו אלו לים עלו מבטל וכן כרלפ דיומר הולם אלו מבטל וכן מוכח דאמר
וכל דרב לגו בשי אומר כי מסמכר דליכא מילוק כדברימים אביל מרבינו כביב מסיי. אוקא בכנגם אמרי׳: לשון ליש ורלפ לפיש
שום לאחם לסרלפא ריבין מהן רביי מהן לבין מלו לגמבטלו בקרירים אל בשר לאוכלן בבשר אין בכביב.
ולריי׳ ברלפ אלכס לאמסס דאין מילוק בין מלו לגמבטלו דבכל אביי. וכן קיבל מביים אסורים בסרוסה כן אלכס לאמסס אין בכביב
כנס בגמרא.
לריי׳ ברלפ אלכס לאמסס כי ב) אבי נסוג (בגם קמנס אבי נסוג כי פרים בשבר ליד אי׳ ב׳ דבריאבר אמרינן אריי וריח אפיי
ביים מבטלו ואפי׳ אם אלו אבו מסיקין בדיאבד בדבריי ורוביין אפי׳ אלו אי׳ אלוים וביב בשבר ליש אם אי׳ ב׳ ובייי ב׳ בפייד.
אי׳ ליש דאין מילוק בין אלו ומבטלו ובכל גוונא אבי) וכן קבלתי דיוב בגלוים אבאימו כן [ב] אבל אלו ב) רוב בגלוים *לוסרין
*[וכן יש להאיר] מבדלי ז״ל.

מבוגות ועטרת שלמה

מאיסורא ביב ואבי קיימ בכל דוכתא אמרינ אבגמת מאיסורא, וכן אבקינן לבדים בבבדי דג אלאלו אם בשר דאסור לאוכלו אפי׳ בעלמא אסור דבקבר ליים. ולריבים אבו לומר דאיירי אלאלו אמר אם בבשר כמים לאיל (אי׳ ליש אקים) ואיים אם אחבטלו אם בשר אמרם אסור ולא אחבטלו אם חבטלו ביל ואיים אמיר אפי׳ נחבטלו אקרירים אל בשר (לאכלן בחלב) אלא ליב אחבטלו אם אבשר אלאו מכיל דאמרם אבל בדגים בבלאים ערו זה אינו אלא אבשיי לא כי כן דרך אבקן בלבם אלא אמרים לבון אחלוחר דאמר בבבבי אדגים אבלו בקבורה דאיי דגים בר ליים אינ. ואיים אם אין אבבלאים אם בשר אבא אבשר לאוכלן בבוחא בי אבל קבורה בי אבי אלא בא ראיי לבחלוא דיוב אלא לאבים מבו ליים בר ליים אבאינו אחר מי אליים קבורה אם לא בבחבטל
(ליב יאים ובלעם) אמר (יאים אבבבי אי׳ מיי).

ג) וכן ברלפ דאמרים שבבבם ראוחא אלינו אי׳ כיון דאבריי בבקלו ואמר בלי ויד (אי׳ ליש) אבים ליב ברבבים כמו כן לבחיר ובכוחא ליי אבבר כן אבם ליים בלבם לאבבבם. וכן הוא בעלמו (ברלפים אבבן בלבם לאבבבם לבחיר ואבבבם רב ואיים לבי כיון. אבבבן אין לאיסור ביל לאסור. וכבון אבלבם בבלי אבין בו אים ליבים אבבם. אבל דאחלם. בבו לאיסור אפי׳ בבחבטלו ואילם לבקל בבאיבם [א] [ליל ובאבבם אבבר אבבאים (אילין קיב) אבר מיאיבן אלו. אחיון אבבקו לאיסור בבחבטלו ואן בבלים ראי׳ ליב אבאו אבקל אילל אלאר ואבחיר בחבטלו בדיאבד אפי׳ בבחי אבבבי אבבבם.

שערי ביגה

לא אים אולק אליבם דומק נדול לומר כן אל דבריל אלא ראם אם אבייד ואיה. ובבבם אבאים בחב ובבאיי אבדאי ויחוא אבלו אבלו אבאים מיבר בגמרונים אם אבאים אי׳ כיו לא כי אבבבחו. אולם בבאיי אבים אבר בו, איב דברי אבגמרא אבאים אבלם?

[א] **בבבבונות** אי׳ ובשים ליב אי׳ אי׳ אבים אבאבבי חוסי כביב. ואבבקבם חוסי ביב אבאבריבו אם לאסור בבחבטלו איב אין לבקל בבאיבם לבחלב. ודא אבליים אי׳ ליק כלל דבא בבמנן אבבבם בבבבי דאם אבאבריבו אבבבחבטלו לא אבאבבבם בא אבבבבם: ואבר בבבבבם אבבבבבם אבבבבבם אב

בגד לבן לורה לעיה גיגל הב הלכות תשר בחלב שפתי כהן

בגד לבן לורה לעיה גיגל הב הלכות תשר בחלב מויי הב

באר הגולה

עז שם בשם אמו הגא"ש בתשובה:

דגול מרבבה

[ז] [מגיגא] כלומר דלא אמרינן שנתקרר כיון שנזחל ע"ג כירה כן **איתא בתרומת הדשן.** לכאורה כדי שלא יהיה בחירה בש"ך בדברי עצמו מה שפסק בסימן ל"ז ס"ק ז' מה שמגיין שם דמוכח מסימן ק"ה סעיף ג' עוד מדיני מתאה גבר גם נתבאר שם דאפילו נפל תבל רותח על בשר צונן ע"י עירוי שלא נפסק הקילוח פגי בקליפה וכן אפילו נפסק הקילוח בעי קליפה וע"ש ע"כ דברי הש"ך שם אבל נראה לחלק דדוקא שנשפך על גבי קרקע הכירה הוא דקיל טפי משום דאיכא בכרא דגם הקרקע תלגן הטיפה ואינו דומה לנזחל לחעלה. ומה קיל קרקע טפי, ע"כ:

[יא] הזיעה עולה ונבלע בקדירה ואוסרתה. וגם המחבת נאסרה שהזיעה נאסרה ואוסרתה ועיין בחגן

גליון מהרש"א

מ דאין עירוי אוסר. וריבוי העירויות אוסר כולו. ט"ז סימן צ"ה ס"ק י"ב:

מא **הכל אסור דתתאה גבר.** אם יש דוחקא דסכינא לא אמרינן חתאה גבר. סימן צ"ד ס"ק כ"ה ש"ך:

מב **טיפה הנופלת** ע"ג **כיסוי קדירה.** ודוקא שלא נשברה הכסוי וגם מונחת יפה על הקדרה. באר היטב:

מג **וספיקא דאורייתא לחומרא.** והפרי חדש פסק כהרמ"א:

(ד) הוי בעירוי. [ז] כלומר דלא אמרינן שנתקרר כיון שנזחל על גב הכירה והכי איתא בתרומת הדשן שם (פי' קפא). מיהו היינו דוקא כשהיד סולדת בו והכי איתא בתרומת הדשן שם ופשוט הוא: (ה) דאין עירוי אוסר רק כדי קליפה. ולכן אפילו יש בקדירה תבשיל דשייך בה קליפה אין צריך לקלפו דהקדירה הוי כמו קליפה וכן כתב מהרש"ל שם: (ו) הכל אסור דתתאה גבר. ולא דמי לדלקמן סימן ק"ה סעיף ג' בהג"ה דשם היתר ואיסור זה אבל זה ואחד מהן צונן דסגי בקליפה דהכא כיון שבא בקלוח מלמעלה הוי כמו עילאה (כד) יט*) מ"ג כיון שהקדירה עומד במקומו משיב מתאה כמ"ש בדרישה בר"ס ל"ח ס"ב (פות ב) מ"ג הכא מקלח על הקדירה כמ"ש הב"ח סוף סימן ל"ח (ס"ג ד"ה כתב מהרא"י): (ז) והוא שהתחיל הקדירה להרתיח. אבל לא התחיל להרתיח לא נאסר מה שבקדירה כלל אף אם אין בו ששים דעדיין הוי כצונן ואינו מפעפע למה שבקדירה עכ"ל תו"ה שם (כלל ע) ד"ד:

הנשה סימן ל"ח שמדמה זה לנוגעים אלא דהוא מתמיר נגוגעים זה בזה כמו שיתבאר בסימן ק"ה (ס"ק ה) ועל כן הקשה על תרומת הדשן שזכרתי למה לי שהחבל רותח הא יז*) כיון שהבשר רותח אסור כדין קר ואם שנוגעים זה בזה לדידיה ואיכא שהחבל היה זב עד מתח הקדירה של בשר ונגלא דהוי חבל מתאה ואין אומר מי הוי צונן הרי לדידן יש להקל אם נאמר דהוי כנוגעים זה בזה אלא שאין להקל במה שהתמיר הבית יוסף ורמ"א אלא דמכל מקום נלענ"ד יח) כיון דכתב רמ"א בסימן ק"ה סעיף י' אפילו בחבלים יש לאסור במקום שאין הפסד מרובה כנלע"ד: (ח) והוא שהתחיל הקדירה להרתיח כו'. בתורת חטאת כלל נ"ה (דין ד) סייס ע"ז וכ"ל אם לא התחיל להרתיח ונפל על הכיסוי לא נאסר מה שבקדירה כלל אף אם אין בו ששים דעדיין הוי כצונן ואינו מפעפע למה שבקדירה עכ"ל ולגבי הכיסוי עצמו משיב כרותח והיא אסורה כיון שמונחת על הקדירה אבל אם הבשר וכן יש לפרש לשון המורה חטאת בזה. ונעיקר דין זה שכתב רמ"א כאן דיבה כנפלה על גבי הקדירה רש"ל פרק כל הבשר סימן מ"ו חולק על זה וכתב נהי דהרתיחה עולה עד הכיסוי מכל מקום הרותח אין מצטרף עמה ואם כן אם אין בו ששים נגד האיסור שנפל עליה נעשה הכיסוי נבלה עכ"ל וכן מסתבר לע"ד דשאני בקדירה נגד הרותח שהרותח עצמו הוא תמיד אם מה שאין כן בכסוי שמא נאותו פעם שנפלה הטיפה לא עלתה הרתיחה עד הכיסוי ממש מג וספיקא דאורייתא לחומרא רק באיסור דרבנן יש להקל בזה נלע"ד:

ביאור הגר"א

[לז] דאין עירוי כו'. והקדירה היא כדי קליפה כנ"ל: [לח] טיפה כו'. כמ"ש לעיל סעיף ב' דבניער או כיסה הוי כמו כולה בתוך הרותח: [לט] מחבת כו'. כנ"ל סעיף ב' דבכיסה הוי כניער שהבל מתפשט בכולו וכאלו כולו בתוך הרותח ובפרק ב' דמכשירין מרחץ טמאה כו' הברכה שבבית כו' שתי ברכות כו' ושם סוף פרק ה' האשה שהיו ידיה כו' היו ידיה כו':

חידושי רע"ק

יז*) [*כיון שהבשר רותח אסור. אף דטעמא דהרש"ל דאסור בנוגעים ואחד מה דדמי למליחה ואם כן אם האיסור קר והמיתר מה מותר בנוגעים דהא במליחה כהאי גוונא טהור מלוח וטמא טפל מותר ואם כן אם החבל צונן לא היה אוסר להבשר מכל מקום במליחה בטהור מלוח והטמא צונן אוסר אם הטמא דבר גלוי הכי נמי כיון דהחבל גלוי אסור בטהור מה והטמא קר ולגלן: יח) כיון דכתב רמ"א בסימן ק"ה סעיף י'. לא ידעתי דאם נאנו לחוש לדעת רש"ל דנוגעים זה בזה לא גרע ממליחה אם כן בלאו אפקא דהרמ"א שם מסיעא דיש לאסור בבשר צונן וחבל רותח דהא הוי בטמא מלוח דלכולי עלמא אסור אף בהפסד מרובה. ולדעת רמ"א דמיקל בנוגעים אף בטמא אם על כרחך דמסיע לה דאין לדמות למליחה אם כן דינא דהכא לא מליא כלל בהפסקא דהרמ"א סימן ק"ה סעיף י'. כב) יט) הכל אסור. וכל מה שנגע בקדירה חולבת בעינן ששים נגדו לשון המורה חטאת כלל כ"ו ועיין בפרמ"ג סימן ל"ה בא"ש ס"ק י"ח: יט*) [*אי נמי כיון שהקדירה עומד במקומו. קשה לי דמנ"ל להבית יוסף דהתרומת הדשן מיירי בהכי ולעשות קושיא דבקדירה רותחת גם בנפסק הקלוח ליתסר וע"כ מיירי בקדירה צוננת והאיסור בלא נפסק הקילוח נאמת רק כ"ק דלמא מיירי בפשוטו דאין הקדירה נמוך ממקום הזמילה ולא מקלח על הקדירה והוי נוגעים זה בזה ואינו אסור אלא בקדירה רותחת וגם לא נפסק הקלוח דהוי שייכה רותחים]:

באר היטב

(כו) בעירוי. כלומר דלא אמרינן שנתקרר כיון שנזחל על גבי הכירה מיהא היינו דוקא כשהיד סולדת בו (ופרי חדש כתב לפי מ"ש בסימן ס"ח לא שאני לן בין נפסק הקילוח ללא נפסק אלא כל חום שהיד סולדת בו אוסר ע"ש): (כז) קליפה. כתב הש"ך ולכן אפילו יש בקדירה תבשיל דשייך ביה קליפה א"צ לקלפו דהקדירה הוי כמו קליפה: (כח) דתתאה. כתב הש"ך ולא דמי למ"ש בסימן ק"ה ס"ג בהג"ה דאם הניח היתר ואיסור זה אצל זה ואחד מהם צונן דסגי בקליפה דהכא כיון שבא הקלוח מלמעלה הוי כמו עילאה אי נמי כיון שהקדירה עומד במקומו חשוב חתאה (וכתב פרי חדש מיהו היינו דוקא כשמקלח על הקדירה אבל אם החלב

מסמע בשפרים ממשונת מוהר"ם) (כז) ואם לא נפסק כו'. בתרומת הדשן (פי' קפא) המילו בים יוסף (קמד. ד"ה כתוב) כתב שהחלב שהגיע אצל הבשר אם היד סולדת בחלב במקום שנגע בבשר הוי כעירוי מכלי ראשון ונאסר הבשר וכתב בים יוסף על זה ונראה דהבשר היה צונן דאם לא כן למה הוצרך לומר שהחלב חשיב עירוי הא אפילו חלב צונן גמור הוי אסור הבשר דהוי צונן לתוך חם וכיון שכך הא דקאמר דנאסר הבשר אינו אלא כדי קליפה דהא חם לתוך צונן אינו אוסר אלא כדי קליפה עכ"ל קובר הבית יוסף שמה שנגע החלב אצל הקדירה הוי הקדירה תחתה והחלב עילאה משום הכי מתמיר בבשר רותח והחלב צונן לאסור כולו ומיקל בבשר צונן והחלב רותח דאין אוסר רק כדי קליפה ואחר פירוש זה נמשך רמ"א כאן ולע"ד נראה תמוה דכל שנוגע בקדירה אין כאן לא עילאה ולא תחתה אלא הוה עלייהו דין נוגעים זה בזה ודינו מבואר בסימן ק"ה סעיף ג' דאם האחד צונן והשני חם אינו אוסר אלא כדי קליפה וכן מצאתיו בדברי רש"ל פרק גיד הנשה סימן ל"ח שמדמה זה לנוגעים אלא דהוא מתמיר בנוגעים זה בזה כמו שיתבאר בסימן ק"ה (ס"ק ה) ועל כן הקשה על תרומת הדשן שזכרתי למה לי שהחבל רותח הא יז*) כיון שהבשר רותח אסור כדין קר ואם שנוגעים זה בזה לדידיה ואיכא שהחבל היה זב עד מתח הקדירה של בשר ונגלא דהוי חבל מתאה ואין אומר מי הוי צונן הרי לדידן יש להקל אם נאמר דהוי כנוגעים זה בזה אלא שאין להקל במה שהתמיר הבית יוסף ורמ"א אלא דמכל מקום נלענ"ד יח) כיון דכתב רמ"א בסימן ק"ה סעיף י' אפילו בחבלים יש לאסור במקום שאין הפסד מרובה כנלע"ד: (כח) והוא שהתחיל הקדירה להרתיח כו'. בתורת חטאת כלל נ"ה (דין ד) סייס ע"ז וכ"ל אם לא התחיל להרתיח ונפל על הכיסוי לא נאסר מה שבקדירה כלל אף אם אין בו ששים דעדיין הוי כצונן ואינו מפעפע למה שבקדירה עכ"ל ולגבי הכיסוי עצמו משיב כרותח והיא אסורה כיון שמונחת על הקדירה אבל אם הבשר וכן יש לפרש לשון המורה חטאת בזה. ונעיקר דין זה שכתב רמ"א כאן דיבה כנפלה על גבי הקדירה רש"ל פרק כל הבשר סימן מ"ו חולק על זה וכתב נהי דהרתיחה עולה עד הכיסוי מכל מקום הרותח אין מצטרף עמה ואם כן אם אין בו ששים נגד האיסור שנפל עליה נעשה הכיסוי נבלה עכ"ל וכן מסתבר לע"ד דשאני בקדירה נגד הרותח שהרותח עצמו הוא תמיד אם מה שאין כן בכסוי שמא נאותו פעם שנפלה הטיפה לא עלתה הרתיחה עד הכיסוי ממש מג וספיקא דאורייתא לחומרא רק באיסור דרבנן יש להקל בזה נלע"ד:

ביאור הגר"א

[לז] דאין עירוי כו'. והקדירה היא כדי קליפה כנ"ל: [לח] טיפה כו'. כמ"ש לעיל סעיף ב' דבניער או כיסה הוי כמו כולה בתוך הרותח: [לט] מחבת כו'. כנ"ל סעיף ב' דבכיסה הוי כניער שהבל מתפשט בכולו וכאלו כולו בתוך הרותח ובפרק ב' דמכשירין מרחץ טמאה כו' הברכה שבבית כו' שתי ברכות כו' ושם סוף פרק ה' האשה שהיו ידיה כו' היו ידיה כו':

חידושי רע"ק

יז*) [*כיון שהבשר רותח אסור. אף דטעמא דהרש"ל דאסור בנוגעים ואחד מה דדמי למליחה ואם כן אם האיסור קר והמיתר מה מותר בנוגעים דהא במליחה כהאי גוונא טהור מלוח וטמא טפל מותר ואם כן אם החבל צונן לא היה אוסר להבשר מכל מקום במליחה בטהור מלוח והטמא צונן אוסר אם הטמא דבר גלוי הכי נמי כיון דהחבל גלוי אסור בטהור מה והטמא קר ולגלן: יח) כיון דכתב רמ"א בסימן ק"ה סעיף י'. לא ידעתי דאם נאנו לחוש לדעת רש"ל דנוגעים זה בזה לא גרע ממליחה אם כן בלאו אפקא דהרמ"א שם מסיעא דיש לאסור בבשר צונן וחבל רותח דהא הוי בטמא מלוח דלכולי עלמא אסור אף בהפסד מרובה. ולדעת רמ"א דמיקל בנוגעים אף בטמא אם על כרחך דמסיע לה דאין לדמות למליחה אם כן דינא דהכא לא מליא כלל בהפסקא דהרמ"א סימן ק"ה סעיף י'. כב) יט) הכל אסור. וכל מה שנגע בקדירה חולבת בעינן ששים נגדו לשון המורה חטאת כלל כ"ו ועיין בפרמ"ג סימן ל"ה בא"ש ס"ק י"ח: יט*) [*אי נמי כיון שהקדירה עומד במקומו. קשה לי דמנ"ל להבית יוסף דהתרומת הדשן מיירי בהכי ולעשות קושיא דבקדירה רותחת גם בנפסק הקלוח ליתסר וע"כ מיירי בקדירה צוננת והאיסור בלא נפסק הקילוח נאמת רק כ"ק דלמא מיירי בפשוטו דאין הקדירה נמוך ממקום הזמילה ולא מקלח על הקדירה והוי נוגעים זה בזה ואינו אסור אלא בקדירה רותחת וגם לא נפסק הקלוח דהוי שייכה רותחים]:

[לח] טז מחבת של חלב שנתנו בכירה תחת קדירה של בשר [יא] (ו) הזיעה

ומה שאמרו בגמרא אין בשר בחלב אלא בבהמה ובעוף אבל בדגים מותר לבשל בחלב ובגבינה אינו אלא מנהג בלבד ולא מפני שהוא אסור אלא מפני שהוא מגונה ומראה עין רע לאכול בשר בחלב בדגים ובגבינה אבל אם בישל בחלב בדגים ובגבינה אינו אסור לאכלו אלא שהוא מגונה ומראה עין רע לאכלו ואין לבטל מנהג ישראל שלא לאכול בשר בחלב בדגים ובגבינה אבל אם אכל בשר בחלב בדגים ובגבינה אינו לוקה אלא אם כן אכל בשר בחלב בבהמה ובעוף ואם אכל בשר בחלב בבהמה ובעוף ובדגים ובגבינה אינו לוקה אלא אם כן אכל בשר בחלב בבהמה ובעוף ואם אכל בשר בחלב בבהמה ובעוף ובגבינה אינו לוקה אלא אם כן אכל בשר בחלב בבהמה ובעוף ואם אכל בשר בחלב בבהמה ובעוף ובדגים לוקה אלא אם כן אכל בשר בחלב בבהמה ובעוף ואם אכל בשר בחלב בבהמה ובעוף ובגבינה לוקה אלא אם כן אכל בשר בחלב בבהמה ובעוף ואם אכל בשר בחלב בבהמה ובעוף ובדגים

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[

פרק שמיני

לד) הוי כעירוי. [ז] כלומר דלא אמרינן שנתקרר כיון שנזחל על גב הכירה והכי איתא בתרומת הדשן סס (סי׳ קפא). מיהו היינו דוקא כשהיד סולדת בו והכי איתא בתרומת הדשן סס ופשוט הוא: **לה)** דאין ערוי אוסר רק כדי קליפה. ולכן אפילו יש בקדרה תבשיל דשייך ביה קליפה א״צ לקלפו אין צריך לקלפו דהקדרה הוי כמו קליפה וכן כתב מהרש״ל שם: **לו)** הכל אסור דתתאה גבר. ולא דמי לדלקמן סימן ק״ה סעיף ג׳ דהג״ה דאם היתר ואיסור זה אצל זה אינו אלא בתרומת הדשן. לגאונים כדי שלא יהיה אחיה בש״ך בדברי עצמו מה שפסק בסימן ל״א ש״ך ס״ק ז׳ מה שמציין שם דמוכח מסימן ק״ה סעיף ג׳ עוד מדיני תתאה גבר גם נתבאר שם דאפילו נפל חלב רותח על בשר צונן ע״י עירוי אלא נפסק הקילות אבל בקליפה וכן אפילו נפסק הקילות בעי קליפה וע״ש ע״כ דברי הש״ך שם אבל נראה לחלק דדוקא שנשפך על גבי קרקע הכירה הוא דקיל טפי משום דאיכא סברא דגם הקרקע מצנן הטיפה ואינו דומה לנותן למעלה. וזה קיל קרקע טפי, ע״כ:

[יא] הזיעה עולה ונבלע בקדירה ואוסרתה. וגם המחבת נאסרה שהזיעה נאסרה ואוסרתה ועיין במגן

באר הגולה

עז שם בשם אבי הרא״ש בתשובה:

דגול מרבבה

[ז] [מגיה] כלומר דלא אמרינן שנתקרר כיון שנזחל ע״ג כירה כן איתא בתרומת הדשן. לגאונים כדי שלא יהיה אחיה בש״ך בדברי עצמו מה שפסק בסימן ל״א ש״ך ס״ק ז׳ מה שמציין שם דמוכח מסימן ק״ה סעיף ג׳ עוד מדיני תתאה גבר גם נתבאר שם דאפילו נפל חלב רותח על בשר צונן ע״י עירוי אלא נפסק הקילות אבל בקליפה וכן אפילו נפסק הקילות בעי קליפה וע״ש ע״כ דברי הש״ך שם אבל נראה לחלק דדוקא שנשפך על גבי קרקע הכירה הוא דקיל טפי משום דאיכא סברא דגם הקרקע מצנן הטיפה ואינו דומה לנותן למעלה. וזה קיל קרקע טפי, ע״כ:

[יא] הזיעה עולה ונבלע בקדירה ואוסרתה. וגם המחבת נאסרה שהזיעה נאסרה ואוסרתה ועיין במגן

גליון מהרש״א

מ דאין עירוי אוסר. וריבוי העירויות אוסר כולו. ט״ז סימן צ״ה ס״ק י״ב:

מא הכל אסור דתתאה גבר. אם יש דוחקא דסכינא לא אמרינן תתאה גבר. סימן צ״ד ס״ק כ״ה ש״ך:

מב טיפה הנופלת ע״ג כיסוי קדירה. ודוקא שלא נשברה הכסוי וגם מונחת יפה על הקדרה. באר היטב:

מג וספיקא דאורייתא לחומרא. והפרי חדש פסק כהרמ״א:

משמע בשעריס מתשובת מוהר״ם) **(כז)** ואם לא נפסק **לד)** הוי (כו) כעירוי והקדירה הצוננת נאסרה אם היד סולדת בקלות הנוגע בקדירה (מ״ה סי׳ קפ״ג) והתבשיל שבתוכה שרי **לה)** [לז] מ דאין עירוי אוסר רק כדי (כז) קליפה אבל אם הקדירה היא ממה והוא כלי ראשון וכל שכן עומד אבל האש אפילו הקלות הוא לונן **לו)** יט) מא הכל אסור (כח) דתתאה גבר והוי כלונן לתוך אם דכולו אסור (כך משמע מכ״י) כמו שנתבאר לעיל סימן ל״ג: [לח] מב טיפה הנופלת על גבי כיסוי קדירה דינה כנפלה על גבי קדירה נגד הרוטב **(כח) לז)** והוא שהתחיל הקדירה (כט) (ה) להרתיח דאז עולה הזיעה תמיד ומגיע אל הכיסוי ויורד משם אל הרוטב כד) (אורח כלל ל״ג וש״ד):

ד״ח [לט] עז מחבת של חלב שנתנו בכירה תחת קדירה של בשר [יא] (ו) הזיעה

בסמוך: **(כז)** ואם לא נפסק כו׳. בתרומת הדשן (סי׳ קפא) המילו בית יוסף (קמד. ד״ה כתוב) כתב שהחלב שהגיע אל הבשר אם היד סולדת בחלב במקום שנגע בבשר הוי כעירוי מכלי ראשון ונאסר הבשר וכתב בית יוסף על זה ונראה דהבשר היה לונן דאם לא כן למה הוצרך לומר שהחלב תשיב עירוי הא אפילו חלב לונן גמור הוי אסור הבשר דהוי לונן לתוך אם וכיון שכך הא דקאמר דנאסר הבשר אינו אלא כדי קליפה דהא אם לתוך לונן אינו אוסר אלא כדי קליפה עכ״ל מוכר המית יוסף אמה שנגע החלב אבל הקדירה הוי הקדירה תתאה והחלב עילאה משום הכי מחמיר בבשר רותח וחלב לונן לאסור כולו ומיקל בבשר לונן וחלב רותח דאין אוסר רק כדי קליפה ואמר פירוש זה נמשך רמ״א כאן ולע״ד נראה תמוה דכל שנוגע בקדירה אין כאן לא עילאה ולא תתאה אלא הוה עלייהו דין נוגעים זה בזה ודינו מבואר בסימן ק״ה סעיף ג׳ דאם האחד לונן והשני אינו אוסר אלא כדי קליפה וכן מלאתיו בדברי רש״ל פרק גיד הנשה סימן ל״ח שמדמה זה לנוגעים אלא דהוא מחמיר בנוגעים זה בזה כמו שיתבאר בסימן ק״ה (פ״ק ה) ועל כן הקשה על תרומת הדשן שזכרתי למה לי שהחלב רותח הא יז*) כיון שהבשר רותח אסור כדין קר ואם שנוגעים זה בזה לדיליה ומיכרן שהחלב היה זב עד מתח הקדירה של בשר נמצא דהוי חלב תתאה ואין אוסר אי הוי לונן הרי לדידן יש להקל אם נאמר דהוי כנוגעים זה בזה אלא שאין להקל בזה שהחמיר הבית יוסף ורמ״א אלא דמכל מקום נלע״ד יח) כיון דכתב רמ״א בסימן ק״ה סעיף י׳ אפילו בבשר לונן וחלב רותח במקום שאין הפסד מרובה כנלע״ד: **(כח)** והוא שהתחיל הקדירה להרתיח כו׳. בתורת מעמת כלל נ״ה (דין ד) סייס ע״ז וג״ל אם לא התחיל להרתיח ונפל על הכיסוי נאסר מה שבקדירה כלל אף אם אין בו ששים דעדיין הוי כלונן ואינו מפעפע למה שבקדירה עכ״ל וג״ל דלגבי הכיסוי עצמו חשיב כרותח והיא אסורה כיון שמונחת על הקדירה אבל אם האש הבשר סימן מ״ו חולק על-זה וכתב נהי דהרתיחה עולה עד הכיסוי מכל מקום הרוטב אין מצטרף עמה ואם כן אם אין בכ״ז ששים נגד האיסור שנפל עליה נעשה הכיסוי נבלה עכ״ל וכן מתבאר לע״ד דשאני בקדירה נגד הרוטב שהרוטב עצמו הוא חמיד אם אם אמר שאין כן בכסוי שמא נאחזו פעם שנפלה הטיפה לא עלתה הרתיחה עד הכיסוי ממש מג וספיקא דאורייתא לחומרא רק באיסור דרבנן יש להקל מה נלע״ד:

ביאור הגר״א

[לז] דאין עירוי כו׳. והקדירה היא כדי קליפה כנ״ל: [לח] טיפה כו׳. כמ״ש לעיל סעיף ב׳ דבניער או כיסה הוי כמו כולה בתוך הרוטב: [לט] מחבת כו׳. כנ״ל סעיף ב׳ דבכיסה הוי כניער שהבל מתפשט בכולו וכאלו כולו בתוך הרוטב ובפרק ב׳ דמכשירין מרחץ טמאה כו׳ הברכה שבבית כו׳ שתי בריכות כו׳ ושם סוף פרק ה׳ האשה שהיו ידיה כו׳ היו ידיה כו׳:

חידושי רע״ק

יז*) [*כיון שהבשר רותח אסור. אף לטעמא דהרש״ל לאסור בנוגעים ואחד אם דדמי למליחה ואם כן אם המיקור קר והאיתר אם מותר בנוגעים דהא במליחה בהאי גווונא טהור מלוח וטמא טפל מותר ואם כן אם החלב לונן לא היה אוסר להבשר מכל מקום במליחה בטהור מלוח והטמא לונן אוסר אם הטמא דבר גלול הכי נמי כיון דהחלב גלול אסור בטהור אם והטמא קר ולגולן): יח) כיון דכתב רמ״א בסימן ק״ה סעיף י׳. לא ידעתי אם באנו לחוש לדעת רש״ל דנוגעים זה בזה לא גרע ממליחה אם כן בלאו פסקא דהרמ״א אם פשיטא דיש לאסור בבשר לונן וחלב רותח דהא הוי כטומאה מלוח דלכולי עלמא אסור אף בהפסד מרובה. ולדעת רמ״א דמיקל בנוגעים אף בטומאה אם על כרחך דקמירא ליה דאין לדמות למליחה אם כן דינא דהכא לא חליא כלל בהפסקא דהרמ״א סימן ק״ה סעיף י׳ כב): יט) הכל אסור. וכל מה שנגע בקדירה חולבת בעינן ששים נגדו לשון התורת מעמת כלל נ״ו ועיין בפרמ״ג סימן ל״ה בש״ך ס״ק י״ח: יט*) [*אי נמי כיון שהקדירה עומד במקומו. קשה לי דמנ״ל להבית יוסף דהתרומת הדשן מיירי בהכי ולעשות קושיא דבקדירה רותחת גם בנפסק הקלות ליתסר ועכ״כ מיירי בקדירה צוננת והאיסור אלא נפסק הקילות נאמת רק כ״ק דלמא מיירי כפשוטו דאין הקדירה נמוך ממקום הזחילה ולא מקלת על הקדירה והוי נוגעים זה בזה ואינו אסור אלא בקדירה רותחת וגם לא נפסק הקלות דהוי שויהם רותחים]:

באר היטב

(כו) כעירוי. כלומר דלא אמרינן שנתקרר כיון שנזחל על גבי הכירה מיהא היינו דוקא כשהיד סולדת בו (ופרי חדש כתב לפי מ״ש סימן ס״ח לא שאני לן בין נפסק הקילות ללא נפסק אלא כל חום שהיד סולדת בו אוסר ע״ש): (כז) קליפה. כתב הש״ך ולכן אפילו יש בקדרה תבשיל דשייך ביה קליפה א״צ לקלפו דהקדרה הוי כמו קליפה. (כח) דתתאה. כתב הש״ך ולא דמי למ״ש בסימן ק״ה ס״ג בהג״ה דאם הגיח היתר ואיסור זה אצל זה ואחד מהם צונן דסגי בקליפה דהכא כיון שבא הקלות מלמעלה הוי כמו עילאה אי נמי כיון שהקדירה עומד במקומו חשוב תתאה (וכתב פרי חדש מיהו היינו דוקא כשמקלח על הקדירה אבל אם החלב

(סעיף ט) **לח) אבל חלב מהותך כו'.** פירוש גר שקורין קרוינ"ל שהוא דולק מחלב מהותך דהוי רותח מחמת האור אבל חלב מהותך רותח בקדירה שנרתח בקדירה אבל האש די בגרילה [יב] דלא חשיב עירוי כיון דפסק הקלוח וכדלעיל סעיף ז' וסימן ק"מ סעיף י' בהג"ה והכי איתא בתרומת הדשן סס (סי' קעו) (כח):

עולה מד **ונבלע בקדירה ואוסרתה:**

הגה אם היה חלב במחבת ונעשין שניהם בתבשיל שבקדירה כ) נגד החלב שבמחבת (ד"ע) וכל זה מיירי שהמחבת מגולה והזיעה עולה מן המאכל עצמו לקדירה שעליה (מרוך) וגם מיירי שהוא בקרוב כל כך כאן) שהיד סולדת בזיעה כה) במקום שנוגע בקדירה [מ] אבל אם אין היד סולדת בזיעה הכל שרי ולכן תולין בשר לייבש על קדירות של חלב ולא חיישינן לזיעה שעולה (פסקי מהרא"י סימן ק"ג) וכן אם המחבת מכוסה הכל שרי **(כט)** מידי דהוי [מא] אשתי קדירות (ל) טוגעות זו בזו דאין אוסרין זו את זו בנגיעה כל שכן בזיעה (מרדכי פרק כ"ה) מיהו לכתחלה יש ליזהר בכל זה (הגהות ש"ד):

ט [מב] מה יז **נר** (ז) **של חלב עשוי כנר של שעוה שנטף ממנו טפה על כלי אין צריך** מו **כי אם גרידה (ל) לח)** [מג] (מ) **אבל חלב** הקמה אבל נפל על הכרזל נועץ עשר פעמים בקרקע ויש עכ"ל. והיינו שמתלק שם בין דין זה דמהר"ם דהוא סם מחמת רמיחת האור ובין דין החלב מהותך דלעיל שהוא מן האור עצמו כן הוא מיאור עניין זה: כתוב במהרי"ל הלכות פסח (מנהגים הל' הגעלה נ:) וז"ל והמגעיל על ידי עירוי שאופך הרותחין על הכלי להגעילו יזהר שישפוך המים הרותחין דוקא מן הכלי שבשלו בו והוא הנקרא כלי ראשון ואל ישאוב מן הכלי שבו הרותחין בכלי אחר ולערות ממנו להגעיל משום דכלי שאובא עמו הוא כלי שני ונתבטל בו משום הרותחין ורש שמגעילין אכן אם שוהה את הכלי שאובא עמו תוך הכלי שמבשלין בו הרותחין ונעוד הוא שם מעלין המים רמיחות שפיר ממקרי גם הוא כלי ראשון עכ"ל. מדבריה אלו משמע שאם שואב מכלי ראשון והוציא רותחים מקרי אח"כ כלי שני ויש בו דין כלי שני ותמהתי מאד על זה דהא נעודו בכלי ראשון הכלי הזה שתוסב בו גם הוא כלי ראשון דהא מגעילין בכלי ראשון כלים ומפליגו מהם הבלוע וכן קי"ל (סי' לד מ"ג) בתוסב כף איסור לקדירה דאוסר תכף אפילו אם מוציאו תכף ממנו והיאך נאמר כאן שבשמוציא הכלי שאובא מכלי ראשון נעשה כלי שני כיון שגם עליו שם כלי ראשון מי נותן לו אח"כ שם אחר והלא כלי ראשון שמו עליו אף אם נעקר מאש הוא הדין נמי זה שנעקר מהרותחין שתוך כלי ראשון. ותו דאם שהה שם קלת מודה מהרי"ל דנשאר עליו שם כלי ראשון ואם כן מאן מפיק כמה תהא השהייה וכמ"ש הטור אורח חיים סימן תנ"ב וז"ל כתב רי"ף (פסחים ח:) משהי למאני דגו יורה עד דפלטו וכתב אבי עזרי מי יודע לשער כו' הכי נמי נימא כך מי יודע לשער שיעור השהייה זה. כ) ועוד ראיה מפרק כירה (מ:) דאמר ר' (שמואל) [יצחק] בר אבדימי נגסתי אחר רבי למרתן בשבת כו' ואמר לי טול בכלי שני כדי שיתמעט המוס. ואין לטעות ולומר דהכי קאמר שבכלי שני ישאוב מן התמצי שהוא כלי ראשון ומצאת למד שבכלי שאובא הוא כלי שני זה אינו דאם כן היה לו לומר סתם טול בכלי ותן ותו דאי תפרש דמה שאמר בכלי שני קאי על טול דהיינו שבשעת נטילה יהיה כלי שני הא ודאי אין שייך לומר כן דבשעת נטילה שהרי בתוכה הוא וג"כ א"ל שיהיה כלי שני אחר שיצא מן המים דהא טול בכלי שני קאמר שמע מינה שבשעת נטילה אמר לו ולא על ההוצאה שאחריה ותו דבשהוציאה מי שם עליו שם כלי שני דאטו כל כלי ראשון אחר שיתקרר יהיה עליו שם כלי שני. ותו דהתוספות כתבו התם (ד"ה ומשמע מינה) דעיקר החילוק שבין כלי ראשון לכלי שני הוא דכלי שני מתקרר מחמת שאין דופנותיה ממין על כן הולך ומתקרר וזה ודאי דופנותיה רותחין שהרי הותמו ברותחין דכלי ראשון אלא דבר פשוט דהכי קאמר רבי טול מן המים באיזה דבר ומנהו לכלי שני דהיינו שיערה אותו לכלי שני שבתלמוד ותדע דאם היה כאן רבותא בהאי כלי ראשון שנעשה אחר כך שני היה לו שם לומר חידוש זה במקום דילפינן מינה כלי שני אינו מבשל טפי היה לו לומר דאפילו כלי ראשון נעשה כלי שני ואינו מבשל [הגהות הט"ז] ועוד ראיה ברורה מן דברי התוס' שם בפרק בירה בדף מ"ב בד"ה שאני התם שפירשו הפשט כמו שזכרתי [עד כאן] גם הטור אורח חיים סימן ש"מ (פה.) כשהעתיק דין זה של טול בכלי שני כו' לא כתב אלא אם היה ממין בכלי שני יכול ליתן לתוכו כו' ולא כתב שישאב מכלי ראשון ואפילו הכי יתן לתוכו אלא פשוט שזהו אינו ודאיה מפורשת עוד ממ"ש בתגודה (חולין קי' עא) הביאו באיסור והיתר האחרון כלל (ס') [כ"ז] (דין ג) וז"ל זבוב הנאלח בקערה מותר דהוי ספק ספיקא שמא בכלי שני נפלה ואח"ל בכלי ראשון שמא כשהוציאו הזבוב והיינו בכף היה שאיש בכף עכ"ל וכן לענין הוצאת בילה

נקודות הכסף

ן **מטעם זה נ"ל להתיר כו'.** כ"כ לקמן סימן ל"ז אות ג' בתעשה שבא לפניו ועמ"ש שם בזה:

ביאור הגר"א

[מ] **אבל אם אין כו'.** דאפילו בכלי ראשון ממש אינו מבשל ולא בולע אם אין היד סולדת כמ"ש בפרק ג' דשבת (מ' עמוד ב') ובירושלמי שם ופרק קמא דמעשרות הלכה ז' הכל מודים בכלי שני שהוא מותר מה בין כלי ראשון מה בין כלי שני אמר רבי יוסי ברבי בון כאן היד שולטת וכאן אין היד שולטת אמר רבי יונה כאן וכאן אין היד שולטת אלא כו': [מא] **אשתי קדירות כו'.** עיין תוספות ק"ח עמוד א' ד"ה טיפת כו' ואין מפעפע מחתיכה. כו' וכתב ספר התרומה וכל שכן בשתי קדירות שהן אצל האש ונוגעות זו בזו ועיין הגהות אשיר"י ומרדכי שם: [מב] **נר כו'.** ר"ל בחלב שאינו מהותך שאין הטפה נופלת על ידי האור עצמו אלא מרתיחת וחמימת האור ואין עירוי אוסר אלא בקילוח כמ"ש בסעיף שקדם: [מג] **אבל חלב כו'.** ר"ל כמו נרות שלנו והחלב נוטף ע"י האור עצמו בכהאי גוונא אף בהפסק קילוח אינה מתקררת כל כך ואוסרת כמו עירוי דכלי ראשון ונ"ל ראיה לדבריו ממה שפריך בפרק כיצד צולין (ע"ר א') תנן נטף מרוטב כו' וסלקא דעתך בחרס צוננת ואף על גב דפסק הקילוח כמ"ש בתוספות דזבחים צ"ו עמוד א' בד"ה עירה כו' וכתב בתרומת הדשן דכהאי גוונא נקרא תשמישו על ידי האור כמ"ש תוספות בפרק א' דחולין ח' עמוד א' ובסוף עבודה זרה בשם ריב"ם עיין שם ושם:

באר הגולה
יז תרומת הדשן סימן קע"ו:

דגול מרבבה
אנרהם סימן תנ"ח ס"ק מ"ד ועיין לקמן סימן ק"מ סעיף ח' בהגהה שכתב אלא א"כ הזיע המחבת משביהם וכו':
[יב] **דלא חשיב עירוי וכו'.** ועיין סימן ק"ה בש"ך ס"ק ה' ומסעיף ז' אינו ראיה דשאני שם שנחל על גבי הכירה וגם נפסק הקילוח ועיין לעיל ס"ק ל"ד:

גליון מהרש"א
מד **ונבלע בקדירה ואוסרתה.** עיין סימן ק"ח סעיף א' בהג"ה אם אפר תחת המחבת כו' דהוה ככיסוי כו':
מה **נר של חלב.** עובדא בתינוק שהחזיק סכין על אור הנר של חלב עד שהוחם הסכין ודנתי כיון דלא נגע בחלב אולי שלהבת אין בו ממש ועיין באר היטב מ"ש להדליק טיטון בנר של חלב ועיין ש"ך סימן ק"ה ס"ק י"א:
מו **כי אם גרידה.** עיין ש"ך סימן צ"ר אות כ"א שהוא פחות מקליפה קצת ועיין בשפתי ועיין בט"ז סימן צ"ו ס"ק י"ד וכלים השורים דאי אפשר לגורדם ונוטף עליהם טיפה נ"ל דיש לגבב התירים. א' מ"ש בפלתי דהחלב מתוך ירשנו נותן טעם לפגם. ב' לדעת הש"ע סוף סימן צ"ט כיון דנגד הטיפה כל שמוש הוא בשפע ראם ישהה ג"כ אותו מעת לעת ויופגם הבלוע וכשרותץ החלב ממנו ולא נודע מקום שהיה עליו הטיפה מחבטל אותו מקום בשאר חלקי הקערה וזה צ"ע בפ"ט משנה ה' דתרומות ואין כאן כי אם מה שמבטל לכתחלה איסור פגום ועיין גליון ריש סימן קכ"ב בשם פרי חדש סימן מ"א סס"ק י"א ועיין סימן ק"ז ס"ק ב' ועיין גליון סימן צ"ט סעיף ו' וסימן ק"ג סק"ג:

מפני שהן מינה, דהואיל והחתיכה שנאסרה חשיבא כבשר האסור מחמת עצמו, ממילא דינה כמין במינו עם שאר בשר. ומעין זה פי׳ גם הרמב״ן שם.

והנה יעויין בש״ך (סי׳ קה ס״ק יז) שהביא דעת הרשב״א בתוה״ב הקצר (ב״ד ש״א, ז.) דחתיכת בשר הבלועה מחלב אינה אוסרת חברתה בנגיעה [וכ״כ הרשב״א בחידושיו לחולין (קח.) בשם התוס׳], דהואיל ואין בליעת איסור יוצאה מחתיכה לחתיכה בלי רוטב, ממילא גם טיפת החלב אינה יוצאת מתתיכת הבשר בלי רוטב. אבל הרא״ה שם והר״ן בסו״פ כל הבשר סוברים שחתיכת בב״ח אוסרת חברתה אפי׳ בנגיעה בעלמא, דמאחר שנאסרה חתיכת הבשר מטיפת החלב הרי היא אוסרת חתיכה אחרת גם אם ברור שרק טעם הבשר יתערב בחתיכה האחרת. ומדברי הרמב״ם בהל׳ מאכ״א (פ״ט ה״ט) משמע שגם הוא סובר כדעת הרא״ה והר״ן דאף אם אפשר להפריד הבשר והחלב זה מזה, מ״מ שניהם אסורים. וכך הבין גם הגר״ח ז״ל בחידושיו על הרמב״ם שם.

ובפשוטו היה נראה לומר שנחלקו הראשונים בגדר דין חנ״נ בבב״ח. שהרשב״א סובר דכשנתערבו בשר וחלב זה בזה, לא נעשה כל א׳ בפנ״ע כחפצא של איסור, אלא הרי כל א׳ גידון **כאיסור בלוע**, דהיינו כדבר המותר שיש בו בליעת איסור. ולפיכך אין הבשר והחלב אוסרים היתר אחר אלא כשהם מעורבים זב״ז, משא״כ אם נפרדו זמ״ז. מאידך, הרא״ה והר״ן והרמב״ם ורוב ראשונים סוברים דעי״ז שנתערבו הבשר והחלב ביחד, הרי נעשו כגופו של איסור, ואף כל א׳ בפנ״ע נחשב **כאיסור מחמת עצמו**. ומה״ט אף אם יתפרדו זה מזה לגמרי, עדיין ישארו באיסורם. ומעין זה ביאר הגר״ח ז״ל בחידושיו על הרמב״ם שם.

ונראה להוסיף שעיקר מח׳ הראשונים אי אמרינן חנ״נ לגבי בב״ח מדרבנן תלויה בגדר דין בב״ח מדרבנן, דהיינו אי אמרינן דבב״ח מדרבנן חשיב **כאיסור מחמת עצמו** או **כאיסור בלוע**. דלדעת הרמב״ם והמחבר לא אמרינן חתיכה נעשית נבילה בבב״ח מדרבנן מפני שלא נאסר הבשר בתורת בשר איסור אלא בתורת בשר שיש בו בליעת חלב. כלומר, דבבב״ח מדרבנן לא חל שם ״בשר בחלב״ (בכי״ת) על החפצא, אלא עיקר האיסור הוא שלא לאכול ״בשר וחלב״ (בוא״ו), דהיינו בשר שיש בו בליעת חלב. ואילו הרמ״א סובר שאף בבב״ח מדרבנן נאסר הבשר בתורת בשר איסור ודינו כאיסור מחמת עצמו, ומש״ה אמרינן דחתיכה נעשית נבילה, וכדי לבטלו צריך ס׳ כנגד כל החתיכה.[9]

9 אלא דקצת צ״ע בזה, שהרי מקור דברי הרמ״א הוא מהרשב״א, ודעת הרשב״א היא דאפשר להפרידו בבב״ח מותר, ומזה מוכח דס״ל דאף בב״ח מה״ת אינו אלא איסור בלוע. וא״כ היאך סובר הוא דאמרינן חנ״נ בבב״ח מדרבנן, הרי אם בב״ח מה״ת אינו אלא איסור בלוע, כ״ש הוא דבב״ח מדרבנן

ועפי״ז יש לבאר גם מה שכתב הרמב״ם לענין איסורי הנאה ובישול בבב״ח מדרבנן. שהרמב״ם אזיל לשיטתו דס״ל דבב״ח מדרבנן לא חשיב כחפצא דאיסורא דבב״ח, אלא הוי רק **איסור גברא**, ומש״ה לא נאסר אלא באכילה ולא בהנאה ובבישול. והוי דומיא דחמץ בשעה חמישית שג״כ אינו אסור אלא באכילה ולא בהנאה, ולכאורה הטעם גם בזה הוא מפני שלא עשאוהו חכמים כחפצא דאיסורא אלא אסרוהו באיסור גברא בלבד.[10] וה״ה נמי י״ל לגבי בב״ח מדרבנן, דלא חשיב **כאיסור מחמת עצמו** אלא **כאיסור בלוע**, דהיינו שנאסרה חתיכת הבשר מחמת בליעת החלב שבה.[11] ובדעת מהרש״ל דאף בב״ח מדרבנן נאסר בהנאה ובבישול י״ל דס״ל דגם בב״ח מדרבנן אסור

אינו אלא איסור בלוע. ועוד, דמזה גופא דס״ל להרשב״א דבב״ח מה״ת אינו אלא איסור בלוע, הרי מוכח שהבין דשפיר שייך לומר חנ״נ אף באיסור בלוע, דהא כו״ע מודו דאמרינן חנ״נ בבב״ח מה״ת.

והנראה לומר ביישוב הדבר, דאף הרשב״א מודה דכל זמן שהבשר והחלב מעורבים זה בזה, כל א׳ נחשב כאיסור מחמת עצמו ולא רק כאיסור בלוע. והכי מוכח מהא דמבואר בע״ז (עד.) דחתיכת בב״ח הראויה להתחכבד אינה בטילה אפי׳ באלף. והרי דין חהר״ל נאמר רק בחתיכה האסורה מחמת עצמה. אלא ע״כ צ״ל דכו״ע מודו דחתיכת בב״ח אסורה מחמת עצמה, רק סובר הרשב״א דבב״ח דינו כאיסור בלוע לגבי זה שלאחר שנפרדו הבשר והחלב זמ״ז לגמרי, שוב חתורים להיתרם. ועיין בש״ך (סי׳ קה ס״ק יז) שכך כתב מהרא״י להדיא בביאור דעת הרשב״א.

ומעתה ניחא מה שהעלה הרשב״א דאמרינן חנ״נ אף בבב״ח מדרבנן, דס״ל להרשב״א שחכמים תיקנו בב״ח מדרבנן כעין בב״ח מה״ת, דשניהם הם כאיסור בלוע לענין זה דאפשר להפרידו מותר, אבל מאידך כל זמן שהבשר והחלב מעורבים זב״ז, הרי הם נחשבים כגופו של איסור, ומה״ט אמרינן בהו חנ״נ.

ואגב אורחא, העירוני התלמידים דלכאורה דברי הרשב״א בתוה״ב הקצר שם סותרים זא״ז. שהרי בתחילה כתב שם (ב״ד ש״א, ה:) דס״ל ״טיפת חלב שנפלה על חתיכה של בשר, אם יש באותה טיפה ליתן טעם באותה חתיכה, חזרה כל אותה החתיכה כחתיכת נבילה, עד שאפילו היה באפשר לסחוט החלב שבה ולהוציאו כלו, אפילו כן אסור, לפי שאין כאן איסור מעורב לתוך היתר, אלא כל אחד ואחד דבר בפני עצמו והערובתו אוסרתו, וחוזר הכל כגוף א׳ של איסור והרי זה כבשר בחלב וחלב בבשר.״ ומזה מוכח דס״ל להרשב״א דבב״ח הוי איסור מחמת עצמו, ואפשר להפרידו אסור. ומאידך, העלה הרשב״א שם (ו:-ז.) שאין טיפת חלב הבלועה בחתיכת בשר יוצאת מחתיכה לחתיכה בלא רוטב, ד״אפילו שעשאוהו כחתיכת נבילה כמו שביארנו, לא עשאוהו כנבילה עצמה לדבר זה.״ הרי דס״ל איפכא, דאין בב״ח נחשב כאיסור מחמת עצמו אלא כאיסור בלוע. וצע״ג בביאור כוונתו.

10 וכך דייק הגרי״ז מלשון הרמב״ם בהל׳ חמץ ומצה (פ״א ה״ט).

11 וכן כתב הש״ך להדיא (סי׳ פז ס״ק ל) דבב״ח הנאסר ע״י מליחה וכבישה שאינו אלא מדרבנן (כמבואר בשו״ע סי׳ צא ס״ח) לא חשיב כגופו של איסור. ועיין עוד מזה בחוו״ד (סי׳ צב סוף ס״ק ז).

תחבוה לתוך הקדירה האחרונה כשעדיין היא בת יומא משעה שנבלע בה חלב מתחילה.[103]

סימן סט

דין שתי קדירות הנוגעות זו בזו

כתב הרמ"א (סי' צב ס"ח) דשתי קדירות הנוגעות זו בזו אין אוסרין זו את זו. וביאר הגר"א (ס"ק מא) דהוא עפ"י הך כללא דאין הבלוע יוצא מחתיכה לחתיכה בלא רוטב, כמבואר בשו"ע (סי' קה ס"ז). אולם עיי"ש ברמ"א שכתב דכל זה לא מיירי אלא בב' חתיכות, אבל כלי שבלע איסור שפיר אוסר היתר שנוגע בו אפי' באיסור שאינו שמן. ומשמע דס"ל להרמ"א דלגבי כלים שפיר אמרינן שהבלוע יוצא אף בלא רוטב. ואולי אפשר לחלק דשאני התם דמיירי בכלי ואוכל הנוגעים זה בזה, אבל לעולם מודה הרמ"א דמה שבלוע בכלי אינו יוצא לכלי אחר בלא רוטב.

ועוד יש לפרש דמאי דשתי קדירות אין אוסרין זו את זו בנגיעה אין זה מחמת הך כללא דאין הבלוע יוצא מחתיכה לחתיכה בלא רוטב, אלא **הלכה בפנ"ע היא** שאין כלי בולע מכלי. ונפק"מ, דאפי' דבר שמן הנבלע בכלי אינו יוצא לכלי אחר בלא רוטב, אע"ג דלגבי ב' חתיכות הנוגעות זו בזו אמרינן שבליעת דבר שמן שפיר יוצאת מחתיכה לחתיכה גם בלא רוטב.[104]

וכל זה הוא לענין אם כלי אוסר כלי בלא רוטב. אבל ע"י רוטב ודאי בולע כלי א' מהשני אם הם נוגעים זב"ז. אך יש לדון גם בזה, האם פירוש הדבר הוא שהכלים בולעים זמ"ז באמצעות המים או דילמא הרוטב בולע מהכלי והכלי השני בולע מהרוטב. ונפק"מ לענין אם זה חשיב כנ"ט בר נ"ט ומותר בבב"ח או לא.[105]

103 ועיין בחור"ד שם (ס"ק ו) שפי' מעין סברת רבנו, דהואיל ופסק הרמ"א כהתרוה"ד דל"צ אלא פעם א' ששים, הרי מוכח דס"ל שהחלב והבשר שבכף לא נעשו נבילה. וא"כ הדין עם הב"ח דלא משערינן מעל"ע משעה שתחבו את הכף לתוך קדירה של בשר אלא משעה שבישלו בה חלב מתחילה.

104 וציין הר"צ שכטר שליט"א שאמנם כך העלה הפמ"ג (סי' קה שפ"ד ס"ק כב) דאין כלי אוסר כלי אף אם הא' בלוע מדבר שמן. ולדבריו ע"כ צ"ל כסברת רבנו דהלכה בפנ"ע היא שאין כלי אוסר כלי.

105 וכבר נחלקו בזה הראשונים לענין קערות של בשר שהודחו במחבת של חלב. התוס' בחולין (קיב. ד"ה הלכתא) העלו שאם שניהם בני יומן יש לאסור, דהואיל והקערות נוגעות במחבת ונפלט טעם מזה לזה הוי טעם שני באיסור. אבל הרמב"ן והרא"ש שם כתבו דחשיב כנ"ט בר נ"ט מפני שגם המים

סימן ע

בישול בקדירה שאינה בת יומא

א.

כתב השו"ע (סי' צג ס"א) "קדירה שבישל בה בשר לא יבשל בה חלב, ואם בישל בה בתוך מעל"ע אסור בנותן טעם, אבל אם שהה מעל"ע קודם שבישל בה הוי ליה נותן טעם לפגם ומותר התבשיל, אבל הקדירה אסורה לבשל בה לא בשר ולא חלב". והוסיף הרמ"א "אבל שאר דברים מותר". וביאר הגר"א (שם ס"ק ה) שמותר לבשל בו שאר דברים מפני שאין הקדירה בלועה מאיסור בב"ח הואיל וטעם בשר שבה כבר נפגם. והוסיף עוד דמה שאסור לבשל בה חלב (אע"ג דטעם בשר שבה הוא פגום) "עיין בתוס' סוף ע"ז וכו', וכן כאן חלב אסור דתחילת בליעת הבשר היה לשבח, אבל שאר דברים [מותר] דתחילת בילוע בב"ח היה לפגם".

והנראה לומר בביאור דבריו, דהנה איתא בסוף ע"ז (עה:) "אמר רב חייא בריה דרב הונא לא אסרה תורה אלא קדירה בת יומא דלאו נטל"פ הוא". ופריך "מכאן ואילך לישתרי", ומשני "גזירה קדירה שאינה בת יומא משום קדירה בת יומא". ובפשוטו היה נראה לפרש דכוונת התרצן היא דנטל"פ אסור לכתחילה ומותר בדיעבד, ומה"ט אסור לבשל בקדירה שאינה ב"י אע"פ שמה שנתבשל בה לא נאסר. אך א"כ קשה לחלק בנידון דידן בין חלב לשאר דברים, שהרי אם נטל"פ אסור לכתחילה מסתבר שיש לאסור אף בישול שאר דברים בקדירה שבישלו בה בשר ואח"כ חלב.

ועיי"ש בתוס' (ד"ה מכאן) שפי' באופן אחר, דמה שחילק התרצן בין קדירה שאינה ב"י לבין המאכל שנתבשל בה אין זה משום דס"ל דנטל"פ אסור לכתחילה ומותר בדיעבד, אלא "לפי שהקדירה היה בה איסור גמור תחילה, אבל המאכל לא נבלע בו איסור מעולם". כלומר שתחילת בליעת האיסור בקדירה היתה לשבח, וממילא אסור לבשל בה אפי' לאחר שכבר נפגם טעמו, אבל המאכל לא בלע טעם משובח בתחילה, ומש"ה לא נאסר.[106]

נחשבים כאמצעי, וממילא הכל מותר. ולענין הלכה נחלקו בזה המחבר והרמ"א (סי' צה ס"ג). ועיין עוד מזה בשיעורי רבנו לקמן (סי' עג).

106 הרי מבואר שיש להסתפק אם האיסור לבשל בכלי שאב"י הוא משום דחשיב כלכתחילה או משום דאסור להשתמש בכלי שתחילת בליעתו היתה לשבח. ונראה שעיקר ספק זה תלוי בב' גירסאות בגמ' ע"ז שם. דבספרים שלנו איתא דקפריך "מכאן ואילך לישתרי", ומשני "גזירה קדירה שאב"י משום

לבני רו"ם כתמצא כנים וכן נקליים ועוכים ומסנו פלס מלנו לאיסור אחר שבמעבר מיקן בגיכים ומנתם סוא זס לן כוונת הכולם כל מעולם לא מרעו סדבר כגון ב' קנו לו יכסו מציר בל יין ומוציא ל' מסס וכיקר סלקו לו למעכין יחלקן ומוכרכ סדבר למעבר דקוי שמי גלי' שם סי' סלקו בל זס מיומת עלם ולא מלי אחר חלק תבילו וכן בחמיל כלב סחס לבל חס. פי' לזס יין ולזס יין. ומסנו לחביות לחל וקוד כיקר זס חלקן בבל מקום קטון לא כלומר יסלוקו ולאמר יסלוקו ולאמר סוכרל לעפרע קוס חלקו כי מי סכניל מסגיל אם מקלון לו חלקו ובלתם לין סמקל דומה קלם לגומל דכסקבו מותמיס ייכם לחביות ל' יל כבר בטעו חלקם זס לזס וסוא כמיסלקו ס"ל פרים חלמות תייק. בדיקם לחע"ב מיגיע לזס עמם ייס בל זס כבר לסבולם. כיון שבקמחפו וכן מוכח מוסכות דקיים ומוסר סומם עני' בתוכ סומם. ל"ם. וכבר עמד קלם בזס הגלון בעל עטרת מקדם בב סמעבוד. לבל סגלון בעל מ"י בתמו דבריו ל"ע בזס ולן לסלרך כי סמעם ולרך זס מחבמם:

מ"ש מר"מ לי' מנוס ממולים שבמעבר לי מקרי לחמוץ סיחרל לו לא זס חלי' לי' לחמון בקוים ל"כ מעולם לא סי' לסמעים מקום סיחר ולי' כחמעו בגמלמי' סבור ל"ב לן לחלים חבבי מקום סיחרל ונפקל מיל' לסחלר בעקום לחר לבל כילון קמיקל דבל"מ ק' לחוכ"ל לוון בחליו מיכ בעומת סוא בע"ב מון בעולם לחוכ"ל סוא ולא לוי לבכרות מון עם רת כבחת עלם לל' לאו דבר מסוב סוא בגיל חד בחרי עם ביבם סיים לבכול בגון כל מה ובחוכ מעל חלי' לבב בעמון ולאסות ולעבב' ביעשם נעשם מון מביעל לבוס מעב' לחוכ"ל ולון עקום לבבה מל"ו בזס בכל. מ"ם מל"ע לחסולל מבכתב מון. מלמעו לס עמות עק ומחר לעמחלם סיים לבמיל לחוכם סבוכ ועל לל' מלבן וכ' ום"ל לסבוכ כיון לליבו עוסם כי לבעל וגם קדם ומן מ' לא עקרי. ובעבל מ' לבמחילה וכמ"ם מג"ל ס"ס תמ"ז בחמי' מבחבקעו ל"ם בגומם לחון מיבוכם בחוכ כ"ב כמ"ם מלזם לחסבר לחוכ לן ביסום בעבלמם ומי' ל' ס"ל עלי מקל"ח ויעיי מג"ל מ' חס"ז מקל"ח ל"ם כ' מבלם וכ':

ומ"ש מר"מ עוד לי מוחר לבעל מבוים בב לבעבל מביבחל ולא סום ומבעל לאיסור לבחמילה בא לא מיבעי לי' ללא מחוכ מלא לחון ומבעל לאיסור לבל מבעל לאיסור בעלם לחסר כגון לבמוע בבחום ומוכל מלא בעבם בבבם ובחי' מי' לבל לחוכם ומעמת מלא לבעל לאיסור ל"כ לא מבבחת לאיסור בעולם וכבעין מכ חוק. בבמיס לע"ל ע"ל לים לבחתי' על לחר' בבבם ובינם בינם בבאיסור בעין וכבגם בבאיסור לאסר מן בבוים לבעבר ובעבם מלבקי' לחבל לאיסור כחוכם ומבבים לחוכי' לא חוכם חוכם מלא לחקבם לע"ב בבעבל בחוב ע"מ בינם בינם לאסר מן בבוים לבעבו ובלא בלא בבעבל ס' ס"ל לבבחם מן בבוים מוחר לבעבו לבחמילם לאיבו עוסם מלבקן לחבל בבלם מבבי בעבלו מן בבוים ובעבל מעמו בם ורק מלבבן לאסר ע"מ לבעבל לבר מלא יבוח לבי לאיסור מבעות מחבי לבחמ"ל ומחר:

ראמנם בחסר לוחם לבק לאסר לחבות בם בחוב לו לחקן יין בחוב חבי בחם בעמו ובימחר עוד לחע"ב לבחחם לא חבי לבי לאיבלא לבעלם חך חחם בעמו ובימחר עוד לחע"ב לחעיקרם בלא לחקר חלא מעבם לחמא לחבי לחיכל בחבי בחבלא